

Arrest

nr. 239 082 van 28 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, op 26 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN .

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat T. FRANSEN *loco* advocaat C. DESENFANS en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Venezolaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 21 april 2019 België binnen met een paspoort en verzoekt op 2 mei 2019 om internationale bescherming. Op 23 januari 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 24 januari 2020 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Venezolaans staatsburger en bent u geboren op 10 september 1994 in Cantaura, Anzoategui. U bent katholiek van afkomst, maar niet-praktiserend. U woonde in Anaco, Anzoategui tot u 17 of 18 jaar oud was. Hierna verhuisde u naar Puerto De La Cruz om te studeren, waar u ongeveer drie jaar verbleef. Daarna verhuisde u naar Caracas om uw studie verder te zetten. U verbleef tot uw vertrek uit Venezuela in Caracas.

Uw twee zussen, M. A. R. H. (...) en M. D. R. H. (...), verblijven ook in België. M. D. (...) diende hier op 29 mei 2018 een verzoek om internationale bescherming in. Op 30 januari 2019 ging het CGVS in haar dossier over tot een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Haar beroepsprocedure tegen deze beslissing is op momenteel nog lopende.

Toen u nog een kind was, bent u misbruikt door uw oudere neef. Dit misbruik zou gestopt zijn toen u ongeveer 15 jaar oud was.

U bent homoseksueel. Verschillende van uw familieleden zouden dit niet aanvaarden. Bovendien werd u op straat vaak beledigd omwille van uw homoseksualiteit.

In april 2017, toen u 's avonds terug keerde van uw werk bij de radio, merkte u een barricade van de Guardia Nacional op. Eén van de leden van de Guardia pakte u hardhandig aan en vroeg u wat u op deze plek deed. U antwoordde dat u geen deel uitmaakte van de manifestanten of een politieke partij, maar dat u werkte voor Union Radio en dat u onderweg was naar huis. Hierop zou deze persoon u geslagen hebben en gezegd hebben dat hij al wist dat u die homoseksuele man van de radio was en dat hij u niet terug wilde zien, anders zou hij u vermoorden.

Na dit incident werd u angstig. U probeerde zich mannelijker te kleden om niet opnieuw in de problemen te komen en begon met een job die u overdag kon uitvoeren, zodat u 's avonds niet meer op dergelijke plekken diende te passeren. U vond werk in een winkel voor zoetigheden, maar ook uw bazin daar zou u homofobe opmerkingen naar het hoofd geslingerd hebben.

Hierna raakte u binnen bij een web-portaal, Renicias 24. Hier leerde u uw ex-partner kennen. In december 2018 werd u samen met uw ex-partner aangevallen aan de ingang van een gay-discotheek. Toen u de relatie met deze partner stopzette, kon hij dit niet aanvaarden. Toen hij te weten kwam dat u het land wilde verlaten, omwille van de homofobie, dreigde hij zichzelf van kant te maken.

Omwille van bovenstaande redenen en omwille van de socio-economische situatie verliet u Venezuela op 20 april 2019. Op 21 april 2019 kwam u aan in België. Op 2 mei 2019 diende u hier een verzoek om internationale bescherming in.

U haalt verder aan dat u vreest om bij terugkeer in Venezuela aangehouden te worden, gezien uw naam al gekend is door de Guardia Nacional en gezien u voor de radio werkte en uw naam daarom op een zwarte lijst zou staan.

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u de volgende documenten neer: uw paspoort, een attest van de psycholoog die u bezocht in Caracas, foto's van uzelf met uw ex-partner, een artikel over de situatie van de LGBT-gemeenschap in Venezuela, een artikel over protesten in Caracas in 2017, een wikipedia pagina over de rechten van de LGBTgemeenschap in Venezuela, een tekening die u gemaakt heeft.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel was dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen.

Uit uw verklaringen bleek immers dat u een problematiek van seksuele geaardheid inriep. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd uw verzoek behandeld door een vrouwelijke protection officer en tolk met expertise inzake deze problematiek. U werd daarenboven specifiek geattendeerd op het feit dat u vrijuit mag spreken over elementen waarvan u denkt dat ze

mogelijk gevoelig liggen en op het feit dat zowel de tolk als de protection officer gehouden zijn aan de vertrouwelijkheid van uw verklaringen en zich daartegenover neutraal en respectvol opstellen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en evenmin om zwaarwegende gronden aannemelijk te maken dat u een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Vooreerst moeten verschillende elementen opgemerkt worden die uw vrees ten opzichte van Venezuela ernstig relativeren. Indien u namelijk wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou koesteren ten opzichte van Venezuela, kan aangenomen worden dat u hiervoor reeds in Spanje of Nederland, de eerste landen die u betrad na uw vlucht uit Venezuela, een verzoek om internationale bescherming zou indienen (Verklaring DVZ, vraag 31). Dat u dit niet deed (Verklaring DVZ, vraag 22), wijst erop dat u geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade loopt in Venezuela.

U verklaarde vervolging te vrezen (of te hebben ondergaan) omwille van uw seksuele geaardheid (CGVS, p. 12-13). Het CGVS trekt uw seksuele geaardheid niet in twijfel, doch benadrukt dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Venezuela op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat er in de Venezolaanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en homofob geweld tegen homoseksuelen, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van homoseksuelen omwille van hun seksuele geaardheid en/ of omwille van hun genderidentiteit. homoseksuelen kunnen zich ook vrij verenigen en elkaar vrij ontmoeten in het openbaar. Wie zich bedreigd voelt door homofob geweld kan zich wenden tot de Venezolaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Venezolaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Venezuela heeft ook verschillende internationale mensenrechtenresoluties, -verdragen en -akkoorden ondertekend in verband met het tegengaan van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de anti-discriminatie wetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn, blijkt echter ook dat eventuele oplossingen vooral afhangen van de context waarin discriminatie voorvalt.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere homoseksueel in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van een vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, dit om onderstaande redenen.

U verklaart dat een deel van uw familie uw geaardheid niet zou aanvaarden (CGVS, p. 10). Het CGVS begrijpt zeker dat dergelijke zaken niet makkelijk moeten zijn voor u. Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat hun reactie verder zou gaan dan pesterijen en schelden (CGVS, p. 10-11). Hoe verwerpelijk ook, deze zaken zijn onvoldoende zwaarwichtig om beschouwd te worden als daden van vervolging of van ernstige schade.

Ook de homofobe opmerkingen die uw werkgever u toewierp kunnen, hoe betreurenswaardig dergelijk gedrag ook is, niet als zwaarwichtig genoeg beschouwd worden om in uw hoofde te kunnen leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Hiernaast zou u ook twee incidenten meegemaakt hebben die gerelateerd waren aan uw geaardheid, namelijk een incident in 2017 met een lid van de Guardia Nacional en een incident in 2018 aan de ingang van een gay discotheek (CGVS, p.12-13). Over het incident in 2017 moet ten eerste benadrukt worden dat uw belager u toen liet gaan met een waarschuwing (CGVS, p. 17). Indien deze persoon u toen daadwerkelijk iets wilde aandoen, is het opmerkelijk dat hij dit niet meteen zou doen en u zou laten gaan (CGVS, p. 17). Hieruit kan dus afgeleid worden dat dit incident zich beperkte tot een dreigement dat verder geen weerslag kreeg, waardoor dit niet als zwaarwichtig genoeg beschouwd kan worden om te leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Dit blijkt verder uit het feit dat u na het incident nog geruime tijd in Venezuela verbleef, zonder dat u ook nog maar één keer benaderd werd door uw toenmalige belager (CGVS, p. 17). Hoewel u veranderde van werk en lette op uw houding, verklaart u zelf dat het mogelijk was dat de persoon die u toen bedreigde u nog gezien heeft op straat terwijl u bijvoorbeeld op weg was van en naar uw nieuwe job (CGVS, p. 12-13, p. 17). Wat nog opvalt, is dat u geen aangifte deed van dit incident (CGVS, p. 17). U verklaart dat u dit niet deed, omdat u van mening was dat de Venezolaanse autoriteiten allemaal homofob zouden zijn (CGVS, p. 17). Hoewel u toen belaagd werd door een lid van de Guardia Nacional, kan dit niet als afdoende gezien worden om een dergelijke homofobe houding te veralgemenen tot het volledige Venezolaanse overheidsapparaat. Gevraagd op wat u deze mening baseert, blijkt u zich te baseren op een blote bewering die u geenszins kan staven met enige concrete indicaties. U verklaart namelijk dat u denkt omdat u artikels las waarin geschreven werd dat vele jongens gearresteerd en onmenselijk behandeld werden (CGVS, p. 17-18). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u hier doelt op jongeren die deelnamen aan de protesten (waaronder zich logischerwijs ook homoseksuelen kunnen bevinden), waardoor u hiermee op geen enkele manier kan staven dat alle Venezolaanse autoriteiten homofob zouden zijn of dat homofobie de basis zou vormen van voornoemd gedrag door de autoriteiten (CGVS, p. 17-18). Indien u bovendien een gegronde vrees ten opzichte van de autoriteiten koestert, is het verder frappant dat u op legale wijze met uw paspoort het land verlaten heeft (Verklaring DVZ, vraag 31; CGVS, p. 15). Hierop gewezen verklaart u wel tegen gehouden te zijn in de luchthaven, maar uiteindelijk ook weer vrijgelaten te zijn (CGVS, p. 15). Uit uw verklaringen hierover blijkt verder op geen enkele manier dat toen verwijzingen gemaakt werden naar uw geaardheid of het incident dat u in 2017 meemaakte (CGVS, p. 15). Bijgevolg kan uit uw verklaringen over het incident in 2017 actueel geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid.

Uit uw verklaringen over het incident in 2018 blijkt dat ook dit zich beperkte tot verbale beledigingen en bedreigingen (CGVS, p. 13). Hoewel bijzonder betreurenswaardig, kan dit incident gezien bovenstaande vaststelling dan ook niet als voldoende ernstig beschouwd worden om gekwalificeerd te worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Gezien u pas in 2019 Venezuela verliet (CGVS, p. 13), blijken deze incidenten daarenboven niet de aanleiding gegeven te hebben tot uw vertrek uit Venezuela. Hiermee geconfronteerd, stelt u dat u toen niet genoeg geld had om te vertrekken en niet kon vertrekken omdat uw paspoort verlopen was (CGVS, p. 18). Indien u echter een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade koesterde op basis van deze incidenten, kan verwacht worden dat u ook in deze omstandigheden getracht zou hebben een manier te vinden om ondanks deze moeilijkheden uw land te verlaten om uw veiligheid te garanderen.

U stelt dat u bij een eventuele terugkeer naar Venezuela vreest gearresteerd te worden wanneer u aankomt in de luchthaven omdat u in de journalistieke sector gewerkt heeft, waardoor u als opposant gepercipieerd zou worden (CGVS, p. 13, p. 15).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt niet dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom en de wijze waarop u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Echter, het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond.

U verklaart namelijk zelf dat u er geen bepaalde politieke sympathieën op nahield en nooit deelnam aan protestmarsen en dergelijke (CGVS, p. 8-9). U zou zelfs in het bezit geweest zijn van een carnet de la patria (CGVS, p. 8-9). Er is dan ook geen enkele reden dat u bij terugkeer tegengehouden zou worden omdat u herkend zou worden als een persoon die gekant is tegen de Venezolaanse regering. Nog verklaart u dat u vreest bij terugkomst geïdentificeerd te worden op basis van de incidenten die u in het verleden reeds meemaakte (CGVS, p. 15). Hierboven werd reeds gemotiveerd dat deze incidenten bezwaarlijk als zwaarwichtig genoeg kunnen gezien worden om aanleiding te geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Om dezelfde redenen als daar aangegeven worden, is er dan ook geen reden om aan te nemen dat u omwille van deze incidenten een risico zou lopen bij uw eventuele terugkeer of aankomst op de Venezolaanse luchthaven. Hier moet nogmaals speciaal benadrukt worden dat u bij uw vertrek op legale wijze met uw paspoort het land verliet en dat u ook toen niet aangehouden werd op de luchthaven (CGVS, p. 15; Verklaring DVZ, vraag 31). Nergens uit uw verklaringen hierover blijkt dat er toen verwezen werd naar de incidenten die u reeds meegemaakt had in Venezuela (CGVS, p. 15). U werd toen enkel ondervraagd over de redenen van uw vertrek, en gevraagd om smeergeld te betalen (CGVS, p. 15). Na twintig minuten werd u terug vrijgelaten, zelfs nadat u weigerde geld te betalen (CGVS, p. 15). Hieruit kan dus eerder afgeleid worden dat de ondervraging die u toen meemaakte eerder een poging tot persoonlijke verrijking van de betrokken autoriteiten waren, in plaats van een gerichte actie waarbij u persoonlijk geïnterviewd werd en waaruit afgeleid zou kunnen worden dat u bij terugkeer daadwerkelijk gearresteerd zou kunnen worden. U verklaart verder dat u op een lijst met gezochte personen zou staan omwille van het werk bij de radio dat u gedaan had (CGVS, p. 15). Volgens uw verklaringen zou deze radio namelijk de enige radio zijn die niet akkoord gaat met de regering (CGVS, p. 15). In dit opzicht valt echter op dat u voordien verklaarde nooit problemen gehad te hebben in Venezuela omwille van de jobs die u daar gedaan had en haalt u op dat moment ook geen vrees aan die gerelateerd is aan de jobs die u daar uitoefende (CGVS, p. 7-8). U beperkt zich in bovenstaande dan ook tot een blote bewering, die u geenszins kan staven met enige concrete indicaties, integendeel. Ook hier moet bovendien benadrukt worden dat indien de autoriteiten u hiervoor zouden willen arresteren, ze u in de eerste plaats niet zouden laten vertrekken hebben toen u op legale wijze, via uw paspoort de luchthaven verliet.

Bijgevolg kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat de Venezolaanse autoriteiten u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar Venezuela vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling of bestraffing.

Verder verklaart u in Venezuela het slachtoffer geworden te zijn van misbruik door uw oudere neef (CGVS, p. 10). Het CGVS betreurt ten stelligste dat u hiervan het slachtoffer werd en begrijpt de moeilijke emotionele gevolgen die een dergelijke ervaring met zich kan meebrengen. Evenwel blijkt dat dit misbruik stopte toen u veertien of vijftien jaar was (CGVS, p. 10-11), omstreeks 2008 of 2009 dus. U

verklaart momenteel geen vrees te koesteren voor de neef die u misbruikte en dat u in Venezuela de mogelijkheid had om behandeld te worden bij een psycholoog voor het trauma dat u hieraan had overgehouden (CGVS, p. 14-15). Bijgevolg moet besloten worden uit deze elementen actueel geen nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het begrip reëel risico wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch (RvV 20 november 2017, nr. 195 228).

Het CGVS benadrukt in dit verband dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens het bewijs van het ernstig en reëel risico bij de verzoeker legt. Degene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen dan ook staven met een begin van bewijs. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor een onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; RvS 25 september 2002, nr. 110.626). Bovendien heeft het EHRM overwogen dat een loutere mogelijkheid op een onmenselijke behandeling als gevolg van de onzekere situatie in een land, op zich geen aanleiding geeft tot een schending van artikel 3 van het EVRM (zie EHRM, *Fatgan Katani e.a. v. Duitsland*, 31 mei 2001 en EHRM, *Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk*, 30 oktober 1991, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het EHRM beschikt slechts een algemene situatie beschrijven, de concrete beweringen van de verzoekende partij in een bepaalde zaak moeten gestaafd worden door andere bewijsmiddelen (zie EHRM, *Y. v. Rusland*, 4 december 2008, § 79; EHRM, *Saadi v. Italië*, 28 februari 2008, § 131; EHRM, *N. v. Finland*, 26 juli 2005, § 167; EHRM, *Mamatkulov and Askarov v. Turkije*, 4 februari 2005, § 73; EHRM, *Muslim v. Turkije*, 26 april 2005, § 68). De verzoeker om internationale bescherming moet derhalve concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. U kan dan ook niet volstaan met het louter verwijzen naar de algemene socio-economische situatie in Venezuela, maar dient concreet aannemelijk te maken dat u bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit verblijf een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Dit klemt des te meer nu uit de beschikbare informatie blijkt dat niet elke persoon woonachtig in Venezuela in precaire omstandigheden leeft.

Wat de lamentabele socio-economische situatie in Venezuela betreft, merkt het CGVS voorts op dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds oordeelde dat humanitaire of socio-economische overwegingen in geval van terugkeer naar het land van herkomst niet noodzakelijk verband houden met de vraag of er een reëel risico op behandeling in strijd met artikel 3 EVRM. Het terugsturen van personen naar hun land van oorsprong waar ze als gevolg van de economische situatie moeilijkheden op socio-economisch vlak zullen ondervinden bereikt immers niet het niveau van hardheid dat door artikel 3 EVRM wordt vereist (EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, *T. v. Verenigd Koninkrijk*). Socio-economische overwegingen in asielzaken zijn derhalve slechts relevant in die uiterste gevallen waarbij de omstandigheden waarmee een terugkerende asielzoeker zal worden geconfronteerd zélf oplopen tot een onmenselijke of vernederende behandeling. Dit betreft in essentie ernstige humanitaire omstandigheden of socio-economische behandelingen van uitzonderlijke aard die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) en gepaard gaan met de onmogelijkheid om in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting te voorzien, waarbij de eventuele kwetsbaarheid van de verzoeker voor slechte behandeling evenals het vooruitzicht op een verbetering van zijn situatie binnen een redelijke termijn relevante afwegingen uitmaken (EHRM, 27 mei 2008, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, § 42; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. / België en Griekenland*, § 254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, *Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*, § 283 ; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, *S.H.H. / Verenigd Koninkrijk*, § 76 en § 92).

Uit bovenstaande gegevens blijkt dat de loutere vaststelling dat de socio-economische situatie in België verschilt van deze in Venezuela en/of dat er sprake is van ongelijkheden in voorzieningen (medisch, sociaal of andere) niet volstaat om te besluiten dat er in uw hoofde sprake is een reëel risico op het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet. Evenmin rechtvaardigt het gegeven dat de socio-economische situatie in Venezuela op zeer korte tijd verslechterd is de toekenning van een internationale beschermingsstatus. U dient daarentegen aan te tonen dat uw levensomstandigheden in Venezuela precair zijn, dat u in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in uw elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne, en huisvesting. Uit uw verklaringen over uw profiel en uw familiale/financiële situatie in uw land van nationaliteit kan evenwel niet afgeleid worden dat er in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een 'onmenselijk en vernederende behandeling' loopt. U verklaart in dit opzicht bovendien zelf dat uw economische situatie in Venezuela niet moeilijker was dan deze van de gemiddelde Venezolaan (CGVS, p. 7). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u, indien u zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

U verklaart wel dat u zou lijden aan dermatitis, en de laatste periode in Venezuela moeilijker aan medicijnen kon geraken (CGVS, p. 7). In de mate dat u verwijst naar uw medische problemen en aanvoert dat u in Venezuela geen toegang zal hebben tot adequate medische zorg, wijst het CGVS er op dat de beoordeling van deze problematiek een exclusieve bevoegdheid van de Dienst Vreemdelingenzaken is, zodat het enkel aan de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om te oordelen of uw medische problemen aanleiding kunnen geven tot een onmenselijke of vernederende behandeling in Venezuela en dus al dan niet een schending uitmaakt van het non-refoulementbeginsel vervat in artikel 3 EVRM. Voor de beoordeling van de door u aangehaalde medische problemen dient u zich dan ook te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl> en COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de Colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld, heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in Venezuela zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op

ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De documenten die u voorlegt, kunnen de beoordeling van het CGVS niet ombuigen. Uw paspoort kan enkel uw verklaringen over uw identiteit, herkomst en reisweg ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie. Het attest van de psycholoog in Caracas, kan enkel aantonen dat u in Venezuela psychologische hulp kreeg en dus ook in de toekomst nog zou kunnen krijgen omwille van de psychische gevolgen van de problemen die u daar meemaakte. Een dergelijk attest is bovendien niet bij machte zich uit te spreken over de geloofwaardigheid van deze problemen op zich, gezien dit zich baseert op de verklaringen die u hierover zelf aflegde bij de psycholoog. Hierboven werd bovendien reeds aangegeven dat de zaken die u daar meemaakte, niet als zwaarwichtig genoeg konden beschouwd worden om in uw hoofde te kunnen leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Ook hier kan een dergelijk attest niets aan veranderen, zeker gezien dit aantoont dat u ook in Venezuela behandeld kan worden voor de psychische gevolgen van deze incidenten. De foto's met uw ex-partner kunnen enkel uw verklaringen over uw geaardheid en voormalige relatie met deze persoon ondersteunen. Ook hieraan wordt niet getwijfeld door het CGVS. Hierboven werd echter reeds aangegeven dat het loutere gegeven homoseksueel te zijn, op basis van de informatie waarover het CGVS beschikt, niet voldoende is om aan te nemen dat u het risico zou lopen om het slachtoffer te worden van vervolging of een reëel risico zou lopen op ernstige schade in Venezuela. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk. U blijft wat dat betreft in gebreke. Om dezelfde reden kunnen ook de wikipedia pagina en het artikel over de situatie van de LGBT-gemeenschap die u neerlegde, niets veranderen aan de beoordeling van het CGVS. Met het artikel over de protesten in Caracas in 2017 verklaarde u te willen aantonen dat er in deze periode protesten waren in Caracas (CGVS, p. 5). Dat er toen protesten waren in Caracas wordt niet in twijfel getrokken door het CGVS. Het neerleggen van een artikel over de algemene situatie toen, waarin nergens gesproken wordt over uw persoonlijke problemen die u hieraan verbindt, is echter niet voldoende om aan te tonen dat u zelf een persoonlijk risico op vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou lopen in Venezuela gelieerd aan deze protesten. Tot slot legde u een tekening neer die u zelf gemaakt had om aan te tonen op welke manier u omgaat met hetgeen u meemaakte (CGVS, p. 3). De manier waarop u dit verwerkt, is een persoonlijke en creatieve kwestie, en kan daarom ook niets veranderen aan de analyse van het CGVS over de weigering van een internationale beschermingsstatus in uw hoofde.

De informatie waarop het CGVS zich beroept, is toegevoegd aan uw administratieve dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Met oog op het Verdrag van Genève, heeft verzoeker ernstige bedreigingen en vervolgingen ondergaan in zijn land van herkomst. De bedreigingen en vervolgingen hebben plaats gevonden in een context van geweld en onveiligheid, en van sterk homofobie in de land van herkomst van verzoeker, waar homoseksuele mishandeld en stigmatiseerd worden. Verzoeker werd herhaaldelijk aangevallen en

bedreigd wegens zijn geaardheid (dewelke niet in twijfel getrokken wordt door de CGVS). Hij kan ook geen bescherming krijgen van de Staat.

De vervolgingen en vrees voor vervolging zijn dus gebonden aan het Verdrag van Genève.

Artikel 48/3, §4, d) van de vreemdelingenwet bepaalt:

"(...)"

De vervolging en vrees voor vervolging van verzoeker zijn ten dele gebaseerd op grond van het behoren tot een sociale groep, in dit geval het behoren tot de homoseksuele in Venezuela. Het is niet betwistbaar, en ook niet betwist door het CGVS in zijn besluit, dat dit probleem binnen de criteria van het Verdrag van Genève valt.

Verwerende partij betwist de homoseksualiteit van verzoeker niet.

In een tweede middel zal U aangetoond worden dat de grieven van de Commissaris-generaal onvoldoende zijn om de vrees voor vervolging in geval van terugkeer naar Venezuela in vraag te stellen.

A- Betreffend homoseksualiteit en de situatie van homoseksuele in Venezuela

Het Europees Hof van Justitie (hieronder EHRM) heeft (in een arrest van 7 november 2013 n° C-199/12, C-200/12, C-201/12, aff. X, Y, Z c. Minister voor Immigratie en Asiel) verklaard dat iemands seksuele geaardheid zo essentieel voor iemands identiteit is, dat het onredelijk zou zijn om te verwachten dat iemand ervan afstand neemt of het in zijn land van herkomst te verbergen. Het Hof stelt:

"(...) »

Sinds de seksuele geaardheid van verzoeker niet betwist wordt, moet de Raad de risico's evalueren voor voerzoeker om vervolgingen in de zin van de Conventie van Genève te ondergaan, als homoseksueel in Venezuela, die zijn homoseksualiteit niet verbergt, rekening houdend met de algemene situatie van homoseksuelen in Venezuela.

Objectieve bronnen bevestigen dat homoseksuele in Venezuela vaak zware mishandelingen ondergaan aan de hand van de bewolking, dat de politie en overheden hun geen bescherming bieden en vaak zelfs vervolgen, en dat er een sterk stigmatisatie en sociale afkeuring is. Dit zullen we beneden verder ontwikkelen.

We verwijzen ook naar het arrest van het EHRM n° 116 015 van 19 December 2013 van Uw Raad, de welke stelt dat: "(...)" (punt 5.22). Dezelfde redenering moet in het onderhavige geval toegepast worden, omwille van de ten dele vergelijkbare situatie van homoseksuele in Senegal en in Venezuela (geweld van burgers en politie, afwezigheid van bescherming mogelijkheden, discriminatie en sociale afkeur...).

De Raad herhaalt dat, zoals door het Hof van Justitie aangegeven "l'orientation sexuelle constitue une caractéristique fondamentale de l'identité humaine et qu'il ne saurait être exigé d'une personne qu'elle l'abandonne ou la dissimule." (punt 5.25).

Daarna concludeert de Raad (punt 5.28) dat: "Il y a donc lieu d'évaluer les conséquences d'un retour dans son pays d'origine pour un demandeur homosexuel et ce, en tenant compte du fait qu'il ne peut pas être exis  de lui une quelconque dissimulation de son orientation sexuelle ou réserve dans l'expression de celle-ci (attitude discrète), mais également en prenant en considération les éléments exposés tendant à établir que « dans une mesure raisonnable, [...] la vie est devenue intolérable pour lui dans son pays d'origine » (HCR. Guide des procédures et critères, § 42).

5.29. Cette appréciation doit se faire à la lumière des différents facteurs relatifs au vécu personnel du demandeur et en tenant compte de l'existence ou non du soutien de son entourage."

Dit betreffend onderlijnen we al dat verzoeker afkomstig is uit een traditionele christelijke familie, en dat homoseksualiteit in zijn familie afgekeurd wordt (CGVS p10).

Hoewel de CGVS beweert dat homoseksuele in Venezuela niet het risico lopen om slachtoffers te worden van vervolgingen, meldt de CGVS geen bron om deze bewering te staven (zie beslissing p3).

Verschillende objectieve bronnen bevestigen, in het tegendeel, dat homoseksuele in Venezuela steeds gearresteerd en mishandeld worden, en dat ze geen bescherming van de overheden verkrijgen kunnen.

De COI Focus Venezuela - homosexualiteit van 14/01/2019 meldt (p9):

(...)

(we betreuren de slechte kwaliteit van de Coi Focus in het administratief dossier, dewelk tot onze spijt niet toegankelijk is op de internet).

Gelijkaardig, meldt de United States Department of Justice verslag over Venezuela:

"(...)"

(zie in bijlage Country Reports on Human Rights Practices for 2015, United States Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, p36, <https://20092017.state.gov/j/drl/rls/hrrpt/humanrightsreport/index.htm?year=2015&dliid=253049#wrapper>)

De Canada Board of Immigration meldt ook dat homoseksuele in Venezuela herhaaldelijk mishandelt worden, en sterk discrimineert worden.

Betreffend de discriminatie, lest men dat ze op vele verschillende vlakten gediscrimineerd worden (op de arbeidsmarkt, in openlijke plaatsen...):

"(...)"

Andere verslagen berichten dat homoseksuele geen toegang tot voedsel pakketen van de regering krijgen (zie in bijlage VOA, Living in Venezuela Now Is Hard, Being LGBT Makes It Harder, 04/02/2019, <https://www.voanews.com/americas/livingvenezuela-now-hard-being-lgbt-makes-it-harder>)

Betreffend de mishandelingen van homoseksuele meldt het verslag:

"(...)"

Dit verslag bevestigt ook opnieuw, dat homoseksuele geen bescherming krijgen van de politie en de overheden, en dat de politie ze zelfs vaak vervolgt:

"(...)"

(zie in bijlage Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, Venezuela: Situation and treatment of sexual minorities; recourse available to victims of discrimination; state protection (2010-June 2014), 13 June 2014, VEN104889.E, available at: <https://www.refworld.org/docid/53b126844.html> [accessed 13 June 2019])

De voorgenoemde Coi Focus (p13) bevestigt ook dat homoseksuele door de politie zelfs vervolgt worden, en dat ze geen bescherming verkrijgen kunnen:

(...)

Dit is ook een reden waarom de misdaden tegen homoseksuele onder gerapporteerd worden.

De High Commissioner for Refugees stelt trouwens dat:

"(...)" (point 21)

Bovendien is Venezuela een overwegend streng christelijk land, en zelfs de kerk discrimineert homoseksuele openlijk. Men lest:

"(...)"

(zie in bijlage Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, Venezuela: Situation and treatment of sexual minorities; recourse available to victims of discrimination; state protection (2010-June 2014), 13 June 2014, VEN104889.E, available at: <https://www.refworld.org/docid/53b126844.html>)

De risico's van geweld en discriminatie op vele verschillende vlakten (in het kader van de toegang tot het arbeidsmarkt, in het werk, in openlijke plaatsen, en de discriminatie bij de toegang tot de bescherming van de autoriteiten vanwege het feit dat zij homoseksueel zijn (tegen geweld van de bevolking bijvoorbeeld) vormen een geheel van wettelijke, bestuursrechtelijke, politieke en/of gerechtelijke maatregelen die op zich discriminerend zijn of op discriminerende wijze worden uitgevoerd.

We herhalen dat artikel 48/3, § 2 bepaalt dat:

"(...)"

Zoals boven uitgelegd, worden homoseksuele in Venezuela tot alle deze verschillende maatregelen geconfronteerd. Ze zijn ze zowel tot fysieke geweld als tegen psychologische geweld blot gesteld, door

de burgers zowel als door de politie. We zijn van mening dat dergelijk geweld ernstig genoeg is, wegens hun aard en herhaaldelijkheid, om een schending van artikel 3 van het EVRM te vormen.

De High Commissioner for Refugees stelt ook dat « (...) »
(Note D'orientation Du HCR Sur Les Demandes De Reconnaissance Du Statut De Réfugié Relatives À L'orientation Sexuelle Et A L'identité De Genre , UNHCHR, Novembre 2008, point 18).

We verwijzen bovendien naar de Guide des Procédures, de welke meldt dat:

« (...) » (§ 43).

« (...) » (§ 45).

(Guide Et Principes Directeurs Sur Les Procédures Et Critères A Appliquer Pour Déterminer Le Statut Des Réfugiés Au Regard De La Convention De 1951 Et Du Protocole De 1967 Relatifs Au Statut Des Réfugiés, Réédité, Genève, Décembre 2011)

De vervolgingen die homoseksuele ondergaan komen dus zowel van de Staat als van de bewolking, en rechtvaardigen een gegronde vrees door verzoeker voor vervolgingen in geval van terugkeer naar Venezuela in hoofde van verzoeker.

Zoals boven uitgelegd, is het vastgesteld dat verzoeker geen bescherming kan verkrijgen tegen de daden van vervolging en/of tegen de bedreigingen in geval van terugkeer.

Prima facie heeft verzoeker een nood aan een internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen als gevolg van zijn behoren tot een bepaalde sociale groep (de homoseksuele in Venezuela).

In een tweede middel zal U aangetoond worden dat de grieven van de Commissaris generaal onvoldoende zijn om de geloofwaardigheid van de vervolgingen en vrees voor vervolgingen van verzoeker in geval van terugkeer naar Venezuela in vraag te stellen.

We vragen Uw Raad dan ook, met eerbied, om het geheel van verzoeker verklaringen te willen herlezen en deze op een objectieve wijze na te gaan, rekening houdend met de algemene beschikbare informatie over de mishandelingen en discriminatie die homoseksuele in Venezuela ondergaan.

Voor de boven gemelde redenen menen we dat er genoeg elementen zijn om zijn vrees voor vervolgingen in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

Zou Uw Raad ons volgen m.b.t. het aanhangen van het asielrelaas aan het Verdrag van Genève, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel, dan dient er rekening te worden gehouden met artikel 48/7 van de vreemdelingenwet de welke bepaalt:
"(...)"

Er dient te worden vastgesteld dat het CGVS deze vermoeden voortvloeiend uit artikel 48/7 van de vreemdelingenwet niet op een draagkrachtige wijze tegenspreekt. Bovendien toont verweerder niet aan dat verzoeker, in geval van een terugkeer naar Venezuela, geen risico lopen weer de slachtoffer te zijn van zulke bedreigingen en vervolgingen.

Wij benadrukken dat Uw Raad beoordeelde dat « (...) » (CCE, arrêt n° 29 226 du 29 juin 2009).

Verzoeker meent, op basis van zijn verklaringen, ten eerste dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven en, ten tweede, dat haar het voordeel van twijfel toegekend moet worden. Er zijn voldoende elementen om zijn verklaringen als vastgesteld te beschouwen. Inderdaad, zijn verklaringen zijn van goede trouw en komen overeen met de beschikbare informatie. Zijn verklaringen bevestigen dat hij een gegronde vrees voor vervolging heeft in Venezuela.

Bovendien menen we dat verweerder zijn onderzoek plicht niet op een afdoende wijze heeft uitgevoerd. In een tweede middel zal er U aangetoond worden dat de motivering van het CGVS niet draagkrachtig is.

Voor alle hierboven redenen vraagt verzoeker U, met eerbied, de toekenning van de vluchtelingenstatus.

Met oog op de subsidiaire bescherming status, indien Uw Raad toch zou oordelen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor de toekenning van de vluchtelingenstatus beoordelend dat er geen band gemaakt kan worden tussen één of meer van de gronden van vervolging overeenkomstig artikel IA van het verdrag van Genève en de ingeroepen vrees van verzoeker - quod non - dan hoeft haar de subsidiaire bescherming toegekend worden wegens een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Een asielzoeker wie niet aannemelijk zou maken dat hij, persoonlijk en wegens zijn ras, zijn godsdienst, het behoren tot een bepaald sociaal groep, zijn politieke overtuigingen en/of zijn nationaliteit, een gegronde vrees voor vervolging heeft in zijn land van herkomst, wel in aanneming kan komen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in geval er zwaarwegende gronden bestaan "om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade" en die geen beroep tot bescherming kan of wil doen op zijn eigen autoriteiten omwille de risico tot het lopen van dergelijke schade.

De ernstige schade meer bepaalt in de paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zijn:
(...)

De Vreemdelingenwet heeft het artikel 15 van de Kwalificatie Richtlijn niet volledig omgezet. Betreffende de "ernstige bedreigingen" zoals voorzien door artikel 48/4, §2 c) van de vreemdelingenwet hoeft de kandidaat-vluchteling geen persoonlijke redenen tot het lopen op een reëel risico op ernstige schade te bewijzen of in te roepen opdat de subsidiaire bescherming status hem toegekend zou worden, maar enkel het risico voor zijn leven of integriteit als gevolg van het willekeurig geweld in het kader van het binnenland gewapend conflict (L. DELFORGE, E. VINOIS, J. BLOMMAERT, « Parole à l'exil. Les demandeurs d'asile irakiens et en particulier de Bagdad », Caritas International, CIRE, éd. François Cornet, mai 2016, p. 25).

Artikel 2 van het EVRM wijdt het recht op leven toe. Deze recht wordt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna "EHRM") beschouwt als één van de meest fundamentele rechten. Inderdaad, het EHRM beoordeeld dat "Het bekrachtigt een van de fundamentele waarden van democratische samenlevingen die samen de Raad van Europa vormen. We moeten de bepalingen dus erg interpreteren" (EHRM, MacCann Farrel § Savage t. Verenigd Koninkrijk, 27 september 1995, verzoekschrift n° 18984/91).

Dat artikel 3 van het EVRM bevat de absolute recht geen foltering of vernederende en/of onmenselijke behandelingen te ondergaan. Artikel 3 EVRM voorziet geen enkel uitzondering (vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, o.a., EHMR, Soering t. Verenigd Koninkrijk, 7 juli 1989, verzoek. N° 14038/88; EHRM, Vilvarajah e.a. t. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991; EHMR, Chahal t. Verenigd Koninkrijk, 16 november 1996, verzoek. N° 22414/93; EHRM, Ahmed t. Oostenrijk, 17 december 1996, verzoek. N° 25964/94 ; EHRM, Saadi t. Italië, 28 februari 2008, verzoek. N° 37201/06 ; EHRM, M.S.S t. België en Griekenland, 21 januari 2011; EHRM, Husseinie t. Zweden, 13 oktober 2011, verzoek. N° 10611/09; RvV, arrest 128 564, 128 540 en 128 565 dd. 2 september 2014) en verplicht de staten de nodige maatregelen te nemen om enige schending van deze recht te vermijden, ongeacht dat de schending veroorzaakt word door een overheidsactor of door een particulier (EHRM, Chahal t. Verenigd Koninkrijk, 15 november 1996; EHRM, H.L.R. t. Frankrijk, 29 april 1997, verzoek. N° 24573/94 de welke vermeldt dat "en raison du caractère absolu du droit garanti, la Cour n'exclut pas que l'article 3 trouve aussi à s'appliquer lorsque le danger émane d'une personne ou de groupes qui ne relèvent pas de la fonction publique", §40). Zo beoordeelde de Raad van State in een arrest 96.643 dd. 19 juni 2001 dat artikel 3 EVRM, de lidstaten verplichtte het recht die door deze bepaling beschermt word niet te schenden maar ook de schendingen ervan te voorkomen (CE, n° 96.643, 19 juin 2001, Adm. Publique,09/2001, 154 - 155).

De eerbiedigen van beide fundamentele rechten - artikelen 2 en 3 van het EVRM - hebben als gevolg dat de Staat verplicht is na te gaan of een door haar genomen maatregel niet in strijd is met het recht op leven en het verbod aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen (Cass. 16 maart 2000, in T. Vreemdelingenrecht, 2001, vol. 24 en in Jaarboek Mensenrechten 1998 - 2000, p. 31). Het is de taak van verweerder om grondig en zorgvuldig na te gaan of een asielzoeker een risico

loopt op een schending van de rechten voortvloeiden uit artikelen 2 en 3 van het EVRM in zijn land van herkomst (EHRM, MSS c. Belgique et Grèce, 21 januari 2011 Y c. Russie, 4 december 2008 ; Saadi c. Italie, 28 februari 2008 ; Vilvarajah et autres c. Royaume-Uni, 30 oktober 1991 ; Cruz Varas et autres c. Suède, 20 maart 1991).

Zoals boven uitgelegd, moet het CG VS moet dus nagaan of het terugkeren van een verzoekende partij naar zijn land van herkomst ten gevolge van een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming status, geen risico doet lopen, in hoofde van de asielzoeker tot een schending van één of meerdere fundamentele rechten.

In geval een asielzoeker zulke risico loopt in zijn land van herkomst, dan moet er hem een bescherming toegekend worden.

In casu erkent verwerende partij dat verzoeker afkomstig zijn uit een land waar homoseksuele vervolgt worden.

Deze elementen zorgen ervoor dat verzoeker een reëel risico tot ernstige schade loopt in de zin van artikel 48/4, §2 a) en b) van de vreemdelingenwet.

Trouwens, moet ook de onveiligheids situatie in Venezuela, zowel als de erbarmelijke socio-economische analyseert worden.

A- Aangaande de onveiligheid

Venezuela is de gewelddadigste land ter wereld geworden, die niet in openlijk oorlog is. Het land wordt zelfs door sommige bronnen als het gevaarlijkste ter wereld beschouwt (zie CNN, Venezuela named world's most dangerous country again, poll finds, June 8, 2018, <https://edition.cnn.com/2018/06/08/world/gallup-venezuela-mostdangerous-country-intl/index.html>). De aandeel moorden in Venezuela is 10 keer hoger dan de gemiddelde aantal. Caracas werd bovendien tot de tweede meest gevaarlijke stad ter wereld genoemd (Coi Focus Vénézuéla- Situation sécuritaire- 20 avril 2018, p21). De laatste COI Focus (Venezuela- Situation sécuritaire, van april 2019, in het administratief dossier) bevestigt dat dit nog steeds het geval is (p5).

In het algemeen bevestigt dit nieuw COI Focus de ernstige mensenrechten schendingen, op alle vlakten, die al in het COI Focus van 2018 vermeldt en gekritiseerd werden.

Men lest ook dat afpersing, moorden, kidnappings gewoonlijk geworden zijn (Coi Focus van april 2018, p22). Dit wordt ook niet door de CGVS betwist, dewelk herkent dat crimineel geweld in Venezuela wijdverbreid is (beslissing p4).

Inderdaad maakt niet alleen de politie gebruikt van geweld tegen burgers, maar ook vele verschillende andere actoren. Objectieve bronnen bevestigen dat de Venezolaanse regering de monopoly op het gebruik van geweld verloren heeft. Zoals door verzoekers verklaard, voeren verschillende gewapende banden hun gewelddadigheden in absolute straffeloosheid uit.

De Coi Focus meldt (p8):

(...)

Er zijn tientallen van duizenden "Colectivos", dewelke politieke en criminele geweld mengen. Ze worden als "véritable groupe paramilitaire du Vénézuéla" beschreven (Coi focus p17). Ze beheersen een groot deel van de Venezolaans grondgebied, controleren delen van de georganiseerd crimineel netwerken, doden, persen af, en kidnappen.

De Colectivos zijn gesteund door de regering, en voeren hun criminele activiteiten in absolute straffeloosheid uit, zoals bericht in het COI Focus van april 2019 (p9):

"(...)"

Hoewel ze bij het begin van hun creatie door de regering gecontroleerd werden, heeft de regering geen meer controle op hun activiteiten en misdaden. Men lest bij voorbeeld:

"(...)"

(zie in bijlage New-York Times, *Armed Civilian Bands in Venezuela Prop Up Unpopular President*, April 22, 2017, <https://www.nytimes.com/2017/04/22/world/americas/armed-civilian-bands-invenezuela-prop-up-unpopular-president.html>)

De Colectivos zijn niet alleen criminele banden, maar ze steunen ook de regering door hun gewelddadige repressie van elke vorm van dissidentie.

De UNHCHR bevestigt dat er heden in Venezuela absolute en veralgemeende straffeloosheid heerst:

"(...)"

(Coi Focus van april 2019, p 14)

B- Aangaande de gewelddadige repressie van elke vorm van oppositie

Elke vorm van oppositie wordt inderdaad in Venezuela onderdrukt. Leden van de oppositie, zowel als gewone betogers worden willekeurig gearresteerd, en in mensonterende omstandigheden detineert. Verschillende rapporten melden systematisch buitensporig geweld tegen burgers door de politie.

Het recente verslag van de VN (zie in bijlage stuk 16) bevestigt het feit dat, in tegendeel tot wat de CGVS beweert, de regering verder willekeurig geweld inzet tegen burgers en leden van de oppositie. Zelfs familie leden van oppositie leden, die niet zelfs betrokken zijn in politiek, worden als doelwit genomen, binnen de politiek van intimidatie en repressie van de regering. De VN vermeldde:

"(...)"

Men leest ook:

"(...)"

Bovendien, werden tijdens de protesten tegen de regering tussen januari 21-25/2019 opnieuw 900 betogers gearresteerd, en 41 gedood door de politie.

Recentelijk (op 21/03/2019) werd de chef staf van de beweging van Jüan Guaido Roberto Marrero door de politie gedetineerd, op voorwendsel van het voorbereiden van een terroristisch aanval (zie in bijlage AI Jazeera, "Venezuela in crisis: All the latest updates", 25/03/2019, <https://www.aljazeera.com/news/2019/01/venezuelacrisis-latest-updates-190123205835912.html>). Ook buitenlandse journalisten werden gedetineerd (zie in bijlage AI Jazeera, "Venezuela in crisis: All the latest updates", 25/03/2019, <https://www.aljazeera.com/news/2019/01/venezuela-crisis-latest-updates-190123205835912.html>).

Sinds 2014, werden meer als 12.400 mensen gearresteerd, wegens deelname aan manifestaties (zie Coi Focus van april 019, p 14).

Buitengerechtigde executies, intimidatie, en het willekeurige en disproportionele gebruik van geweld tegen gewone betogers en burgers zijn gewoonlijk geworden in Venezuela (zie in bijlage Amnesty International, *Venezuela: Hunger, punishment and fear, the formula for repression used by authorities under Nicolas Maduro*, 20/02/2019, <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2019/02/venezuela-hunger-punishment-and-fear-the-formula-for-repression-used-by-authorities-under-nicolasmaduro/>).

Verschillende betrouwbare bronnen melden dat mensen vermoed van verzet, of van samenzwering tegen de regering gefolterd worden, zowel als hun familie leden (zie in bijlage Human Rights Watch, *Venezuela: Suspected Plotters Tortured- Military Officers, Family Members Detained and Abused*, 09/01/2019, <https://www.hrw.org/news/2019/01/09/venezuela-suspected-plotters-tortured>).

Uit onderstaande informatie van de VN blijkt ook dat vervolging voor een kritische houding ten aanzien van het regime zich uitbreidt naar familieleden:

"(...)"

(zie UN Human Rights office of the high commissioner, *Human rights violations in the Bolivarian republic of Venezuela: a downward spiral with no end in sight*, june 2018, p. 35, beschikbaar op https://www.ohchr.org/Documents/Countries/VE/VenezuelaReport2018_EN.pdf)

Verschillende leden van de oppositie werden door de politie gearresteerd, gefolterd, en zijn onder onopgehelderde omstandigheden gestorven. Hoewel de regering dit niet officieel herkent, duiden alle tekenen erop dat de regering oppositie leden arresteert en vermoordt (zie in bijlage The Guardian, *Fernando Albân: UN to investigate death in custody of Venezuelan politician*, 09/10/2018,

<https://www.theguardian.com/world/2018/oct/09/fernando-alban-death-venezuelaopposition-politician-custody>).

De COI Focus verslag Vénézuëla- Situation sécuritaire- 20 avril 2018 (in het administratief dossier) meldt inderdaad dat de repressie van de regering tegen zelfs vermoede leden van de oppositie, of gewone betogers en mensen die hun onenigheid met de beleid van de regering openlijk aantonen erger geworden is.

Men kan b.v. lezen op pagina 21 van het verslag :

(...)

en op pagina 23:

(...)

In doorsnij, zijn in 2016 elke week 106 mensen gedood aan de hand van de politie of van het leger:

(...)

(Coi Focus Vénézuëla, Situation sécuritaire, 20/04/2018, p21)

Dit wordt door de Coi Focus van april 2019 bevestigd:

« (...)»

Sinds 2017 worden burgers worden niet langer door het gewoonlijke rechterlijke systeem beoordeeld, maar door militaire rechtbanken. Bovendien werden tussen april en eind juli 2017 alleen over 4000 mensen gewoon aan hand van de ordetroepen, en over 5000 willekeurig gearresteerd. Foltering en erge mishandelingen worden ook gemeld (Coi Focus p22):

(...)

Zoals boven vermeldt, worden zowel gewone betogers als leden en ondersteuners van de oppositie, en mensenrechten verdedigers willekeurig gearresteerd, en in mensonterende omstandigheden detineert en mishandeld (Coi Focus 2018 p,24):

(...)

Sinds de invoering van de "wet tegen haat" in 2017, wordt ook de vrije mening uiting sterk beperkt. Journalisten zowel als mensen die op sociale media hun oppositie tonen tegen de regering kunnen gearresteerd worden, op basis van dit wet (zie in bijlage VOA News, "Venezuela's New Anti-hate Law Derided as Censorship", 09/11/2017, <https://www.voanews.com/a/venezuela-anti-hate-law-derided-censorship/4108673.html> en Committee to Protect Journalists, "Venezuela's anti-hate law provides Maduro with another tool to intimidate the press", 06/02/2018, <https://cpj.org/blog/2018/02/venezuelas-anti-hate-law-provides-maduro-withanot.php>).

C- Aangaande de recentelijke politieke veranderingen en erge spanningen

Recente bronnen (zie in bijlage RTBF, Venezuela: Guaido n'exclut pas d'autoriser une intervention militaire des USA si nécessaire, 09/02/2019, https://www.rtbf.be/info/monde/detail_venezuela-guaido-n-exclut-pas-d-autoriser-une-intervention-militaire-des-usa-si-necessaire?id=10141094) waaruit blijkt dat een militaire interventie in Venezuela van de Verenigde Staten mogelijk is, dat Rusland, China, en Turkije de Maduro regering steunen terwijl de Verenigde Staten zowel als de Europese Unies en verschillende Latin Amerikaanse landen Jüan Guaido steunen. De politieke situatie is zeer gespannen en absoluut onvoorspelbaar.

Bovendien heeft Nicolas Maduro regering de orde troepen ingezet bij de grens met Colombia en Braziliën om voor te komen dat de humanitaire levering gebracht door de Amerikaanse militaire naar Venezuela gebracht wordt. Jüan Guaido heeft verklaart dat hij brigades creëren zal om zich tegen een tussenkomst van de Venezolaanse militaire te verdedigen (zie in bijlage The Guardian, US aid for Venezuela arrives in Colombia, but delivery uncertain, 17/02/2019, <https://www.theguardian.com/world/2019/feb/17/us-aid-for-venezuela-arrives-incolombia-but-delivery-uncertain>).

Op 23 en 24/02/2019 waren er gewelddadige confrontaties tussen betogers tegen de Maduro regime en de militaire die de humanitaire leveringen terug houden bij de grenzen, waarbij 2 gedood zijn, en honderden gewond geraakt zijn (zie in bijlage BBC News, Venezuela crisis: President Maduro's 'days numbered' - Mike Pompeo, 24/02/2019, <https://www.bbc.com/news/world-latin-america-47348293>). Volgens verklaringen van de Secretary of State van de Verenigde Staten Mike Pompeo, "zijn de dagen

van Nicolas Maduro geteld", wat de mogelijkheid van een militaire interventie van de USA opnieuw aanduidt.

Rusland heeft bovendien heel recentelijk (op 25/03/2019) meerdere militaire vliegtuigen met troepen en uitrusting naar Caracas gestuurd. De Verenigde Staten hadden een paar dagen vroeger aangekondigd dat een militair interventie in Venezuela steeds mogelijk is. De risico op een militaire confrontatie blijft dus bestaan.

De diepe politieke, economische en humanitaire situatie heeft de situatie voor minderheden er niet op verbeterd. Integendeel, zij riskeren als eerste het slachtoffer te worden van het toenemende geweld in Venezuela, zoals de Inter-American Commission on Human Rights beklemtoonde in haar rapport van februari 2018:

"(...)"

(IACHR, "Democratic Institutions, the Rule of Law and Human Rights in Venezuela", 12.2.2018, <http://www.oas.org/en/iachr/reports/pdfs/Venezuela2018-en.pdf>, §338)

Kwetsbare groepen (zoals homoseksuelen) worden ook het sterkst getroffen door de nijpende economische en humanitaire crisis, zoals opgemerkt wordt in de resolutie van het Europees Parlement van 5.7.2018 (Europees Parlement, Resolutie 2018/2770(RSP), "De migratiecrisis en de humanitaire situatie in Venezuela en aan zijn grenzen", 50/07/2018, <http://www.europarl.europa.eu/sides/getDoc.do?pubRef=-//EP//TEXT+TA+P8-TA-2018-0313+0+DOC+XML+V0/NL>).

D- Aangaande de erbarmelijke socio-economische situatie

Wat de socio economische situatie betreft, heeft zich de situatie in de laatste maanden nog verslechterd.

Het recente verslag van de VN (van 04/07/2019) meldt wat de toegang tot voedingsmiddelen betreft:

"(...)"

Dit situatie werd al door de Coi Focus van 2018 als Situation d'urgence humanitaire complexe avec un nombre alarmant de décès" (p41) karakteriseert. De verslagen hieronder geven duidelijk aan dat, in tegendeel tot wat de Commissaris Generaal beweert, de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zore, en huisvestiging ontbreekt.

De Coi Focus van 2019 (in het administratief dossier) meldt verassend genoeg niets over de socio-economische situatie. We menen dat dit een indicatie is, op zijn minst, dat de situatie zich niet verbeterd heeft. Verschillende objectieve (zie hieronder) bronnen bevestigen dat de socio-economische omstandigheden in Venezuela nog steeds precaire en ernstig verontrustend zijn. De Venezolaanse bevolking lijdt van een gebrek aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg, huisvestiging.

Zo is over 80% van de Venezolaanse bevolking ondervoed (Coi Focus Vénézuéla-Situation sécuritaire-20 avril 2018, p34), door de ruisachtige inflatie en de afwezigheid van basisvoedingsmiddelen in de winkelen.

De inflatie is nog gestegen en bereikt nu 80.000 %. De COI Focus van 2019 meldt:

"(...)" (p5).

Recente verslagen melden dat de gebrek aan voedsel en medicijnen tot nu door gaat. Er zijn geen officiële cijfers van de regering, maar vele bronnen bevestigen dat de bevolking ten grote deel aan ondervoeding leidt. Een studie van de NGO Human Rights Commission (voor de Zulia State) "found that 72 percent of food items were in short supply in October and November, even as prices soared by 305 percent.

The study concluded that Maracaibo residents suffer from all the aspects of food insecurity: concerns about acquiring the food; limited variety, quality and rations, and hunger.

Nearly 75 percent of the homes surveyed reported that at least once over the previous three months, the adults and children were hungry but did not eat. Only 8 percent reported eating protein every day."

(zie in bijlage Miami Herald, Hunger sparked by food shortages and hyperinflation is overwhelming hungry Venezuelans, 06/01/2019, <https://www.miamiherald.com/news/nationworld/world/americas/venezuela/article223950330.html>).

Bijna 90% van de Venezolaanse bevolking is onder de armoedegrens. De meeste kunnen onvoldoend voedingsmiddelen kopen, wanneer er iets te kopen is in de winkelen. Dood gevallen wegens ondervoeding stijgen.

The New-Yorker krant (zie in bijlage The New-Yorker, "Venezuela's Food Crisis Reaches a Breaking Point", 22/02/2019, <https://www.newyorker.com/news/newsdesk/venezuelas-food-crisis-reaches-a-breaking-point>) meldt bij voorbeeld:

"(...)"

Bovendien zijn er herhaaldelijk langdurige stroom tekorten (met erge gevolgen op ziekenhuizen en basis diensten), waardoor ook de toegang tot water sterk beperkt wordt. Grote manifestaties werden organiseert om tegen de onbeschikbaarheid van deze basis diensten te protesteren (zie in bijlage BBC News, "Venezuela power cuts: Blackouts continue as protests loom", 09/03/2019, <https://www.bbc.com/news/worldlatin-america-47504722>).

De Coi Focus van 2018 berichtte ook al van precare levensomstandigheden van de Venezolaanse bevolking, dewelke aan basisvoedingsmiddelen zowel als toegang tot huisvesting en basis medisch zorg ontbreekt.

De publieke infrastructuur zoals scholen, ziekenhuizen, of openbaar vervoer werken niet meer.

De Coi Focus (p.45) vat de situatie samen als volgt:

(...)

Vrouwen en kinderen worden bijzonder hard getroffen door ondervoeding. Over een van twee kinderen in Venezuela lijdt van ondervoeding, zoals door Caritas Venezuela vermeldt wordt. Schoolbezoek door kinderen mindert steeds wegens de moeilijke situatie.

The Washington Post meldt dat: "(...)"

(zie in bijlage The Washington Post, "Childhood, disrupted: Venezuela is in danger of losing a generation", 28/05/2019, https://www.washingtonpost.com/world/the_americas/childhood-disrupted-venezuela-is-in-danger-of-losing-a-generation/2019/05/26/748f0b3c-6136-11e9-bf24-db4b9fb62aa2_story.html?utm_term=.90539b532b45)

Human Rights Watch vermeldt in een verslag van 2019 dat:

"(...)"

(zie in bijlage Human Rights Watch, World Report 2019- Events of 2018, Venezuela, <https://www.hrw.org/world-report/2019/country-chapters/venezuela>)

De Coi Focus van 2018 meldt dat in 2016 alleen over 11.000 zuigelingen gestorven zijn door gebrek aan melkpoeder in ziekenhuizen, wat een verhoging van 30% betekent (p35).

Wat de toegang tot medisch zorg aangaat, bericht de Coi focus over het gebrek aan basis medicamenten en medisch materieel, en over het verschijnen van eerder uitgeroeide ziekten (zoals dyphteria). De Coi focus meldt p.40-41:

(...)

Dit wordt door de verklaring van een UN Expert Panel over de situatie in Venezuela bevestigd:

"(...)"

(zie in bijlage UNHCR, Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn, 9 February 2018, <https://www.ohchr.org/en/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=22646&LangID=E>)

Dit situatie duurt voort. De VN meldden in de recent verslag van 04/07/2019 betreffend de toegang tot medisch zorg dat:

"(...)"

We benadrukken dat verzoekers van een tumor aan de brost lijdt, wat niet door de CGVS betwist werd. Hoewel de tumor goedaardig is, moet verzoekers regelmatig medicamenten nemen om te genezen, waaraan we geen of onvoldoend toegang heeft in Venezuela.

De regering weigert bovendien om humanitaire leveringen met medicijnen in het land te laten, (zie in bijlage *The Guardian*, *US aid for Venezuela arrives in Colombia, but delivery uncertain*, 1702/2019, <https://www.theguardian.com/world/2019/feb/17/usaid-for-venezuela-arrives-in-colombia-but-delivery-uncertain> en *BBC News*, *Venezuela crisis: President Maduro's 'days numbered'* - Mike Pompeo, 24/02/2019, <https://www.bbc.com/news/world-latin-america-47348293>).

Ook toegang tot huisvesting is onvoldoend. Het verslag meldt dat vele families van hun huis op straat gezet worden, zowel als herhaaldelijke en lange stroomuitvalen (p.39):

(...)

We benadrukken dat de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg, huisvesting ontbreekt. Er is ook geen vooruitzicht op een verbetering van de situatie, door het weigeren van de regering om hulp van internationale organisaties te accepteren (Coi Focus p34).

De High Representative of de Council of de European Union bevestigt dat er nog minder vooruitzicht op een verbetering van de situatie is, sinds president Maduro zich opnieuw tot president heeft laten kiezen, op basis van een niet democratisch verkiezings proces en meldt : "(...)"

(Zie in bijlage *Declaration by the High Representative on behalf of the EU on the new mandate of President Maduro*, 10/01/2019, <https://www.consilium.europa.eu/en/press/press-releases/2019/01/10/declaration-by-the-high-representative-on-behalf-of-the-eu-on-the-new-mandate-of-presidentmaduro/pdf>)

De bronnen hierboven geven duidelijk aan dat, in tegendeel tot wat de Commissaris Generaal beweert, de Venezolaanse bevolking inderdaad aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, medisch zorg, en huisvesting ontbreekt.

In geval van terugkeer naar Venezuela, zou de verzoeker dus aan onmenselijke of vernederende levensomstandigheden lijden, wat met een schending van artikel 3 van EVRM overeenstemt.

Prima facie heeft verzoeker een nood aan een internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen, en wegens de actuele onmenselijke of vernederende levensomstandigheden in Venezuela.

In een tweede middel zal U aangetoond worden dat de grieven van de Commissaris generaal onvoldoende zijn om de geloofwaardigheid van de vrees van verzoeker in geval van terugkeer naar Venezuela in vraag te stellen.

Verzoeker voldoet aan alle voorwaarden voorzien door artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Bovendien behoort hij tot geen van de door de wet voorziene uitsluitingsgevallen. In ondergeschikte orde dient haar ten gevolge, de subsidiaire bescherming status toegekend te worden."

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de artikelen 4 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest).

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Verwerende partij meent dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolgingen in de zin van de vluchtelingenconventie heeft, nog een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming heeft.

Verzoeker ment dat de grieven van de Commissaris generaal op basis van de welke hij de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming status aan verzoeker weigert, onvoldoende en niet draagkrachtig zijn.

Ten eerste wenst verzoeker te benadrukken dat de CGVS, ten spijt van 2 aanvragen van zijn raadsman, nooit de administratief van verzoeker doorgestuurd heeft, in schending van de rechten van de verdediging. Dit rechtvaardigt volgens ons een vernietiging van de beslissing.

Verder wenst verzoeker de onbetwiste elementen naar voren te brengen: hij is homoseksueel, en is afkomstig van Venezuela, waar homoseksuele mishandeld en sterk discrimineert worden, zelfs door de politie en overheden. Trouwens, werkte verzoeker voor een radio die zijn verzet tegen de regering uitte, en hij was regelmatig in contact met politici van de oppositie in dit verband (CGVS p16). Geen van deze gegevens worden door de CGVS betwist.

De rapporten, zowel als artikels hier toegevoegd en boven uitgelegd bevestigen dat zelfs mensen die door de overheden vermoed van verzet worden, en gewone betogers door de regering gewelddadig onderdrukt en vervolgt worden. Er wordt ook bevestigd dat homoseksuele in Venezuela mishandeld, stigmatisert en op vele gebieden sterk discrimineert worden. Verzoeker heeft deze gegeven al uitgebreid aangetoond en verwijst naar de middelen supra.

Deze vastgestelde feiten houden in dat de vrees voor vervolging van verzoeker zoals verklaart gedurende zijn gehoor niet alleen plausibel zijn, maar overeenkomen met de beschikbare informatie. Deze moeten als aannemelijk beschouwd worden.

A-Betreffend het feit dat verzoeker in Spanje en in de Nederlanden geen verzoek tot internationale bescherming ingediend heeft

Ten eerste wenst verzoeker te benadrukken dat de protection agent hem geen vragen over dit onderwerp gesteld heeft. Hij heeft dus nooit de mogelijkheid gehad, voordat de beslissing genomen werd, om uit te leggen dat hij naar België reisde om zijn verzoek in te dienen omdat zijn zussen hier aanwezig waren, en omdat hij gehoord had dat de situatie van asiel verzoekers in Spanje moeilijk is. Het feit dat verzoeker verkoos om zijn verzoek in België in te dienen, en niet in Spanje of in de Nederlanden, toont geenszins aan dat zijn vrees niet ernstig zijn. Hij was al ver weg van Venezuela, en voelde zich dus in zekerheid. Dit verwijt moet verworpen worden.

B- Betreffend de vervolgingsfeiten tegen verzoeker

Verwerende partij ment dat de vervolgingsfeiten tegen verzoeker niet zwaarwichtig genoeg zijn. De CGVS ment dat omdat de aanval op en bedreigingen tegen verzoeker door en lid van de Guardia Civil in 2017 en voor een gay discotheek in december 2018 zich beperkt hebben tot dreigementen geen verder weerslag gehad hebben, een daarom onvoldoend zwaarwichtig zijn.

We herinneren ten eerste de inhoud van artikel 48/7 van de vreemdelingenwet de welke bepaalt:
"(...)"

Er dient te worden vastgesteld dat het CGVS deze vermoeden voortvloeiend uit artikel 48/7 van de vreemdelingenwet niet op een draagkrachtige wijze tegenspreekt. Bovendien toont verweerder niet aan dat verzoeker, in geval van een terugkeer naar Venezuela, geen risico lopen weer de slachtoffer te zijn van zulke bedreigingen en vervolgingen.

Hoewel we menen dat de bedreigingen en aanval die verzoeker meegemaakt heeft, zowel door een lid van de Guardia Nacional, als door een groep van mannen voor een gay discotheek, wel zwaarwichtig genoeg zijn. Zou Uw Raad niet van hetzelfde oordeel zijn, verwijzen we naar de verklaring van de High Commissioner for Refugees :
"(...)" (point 21)

Dezelfde bron stelt ook dat « (...) » (Note D'orientation Du HCR Sur Les Demandes De Reconnaissance Du Statut De Réfugié Relatives À L'orientation Sexuelle Et À L'identité De Genre, UNHCHR, Novembre 2008, point 18).

We verwijzen bovendien naar de Guide des Procédures, de welke meldt dat:

« (...) » (§ 43).

« (...) » (§ 45). (Guide Et Principes Directeurs Sur Les Procédures Et Critères À Appliquer Pour Déterminer Le Statut Des Réfugiés Au Regard De La Convention De 1951 Et Du Protocole De 1967 Relatifs Au Statut Des Réfugiés, Réédité, Genève, Décembre 2011)

Dit redenering is van toepassing tot verzoeker. De grief volgens dewelk de vervolgingen en bedreigingen tegen verzoeker niet zwaarwichtig genoeg zijn moet verworpen worden.

C- Betreffend de vervolgingen tegen homoseksuele in Venezuela

Verwerende partij verwijt verder aan verzoeker dat hij geen klacht ingediend heeft bij de politie wegens de aanval en bedreigingen tegen hem, zowel door een lid van de Guardia Nacional, als door een groep mannen voor een discotheek.

Ten eerste, herkent verwerende partij dat er in Venezuela homofobie, discriminatie, en homofoob geweld is, en zelfs dat de overheden zich hiervan ook schuldig maken. Dit bevestigt dus de veelvuldige informatie hierboven vermeldt, over de situatie van homoseksuele in Venezuela.

De CGVS gaat verder en ment dat homoseksuele handelingen echter niet wettelijk strafbaar zijn, en dat de Coi focus in het administratief dossier geen melding maakt van "gerechtelijke op politionele" vervolgingen tegen homoseksuele.

We benadrukken dat de CGVS zich dus tegenspreekt, of ten minste met woorden speelt, doordat hij eerst herkent dat er homofoob geweld is, en sterke discriminatie, maar juist daarna ment dat er geen vervolgingen tegen homoseksuele zijn.

Het is vanzelfsprekend niet omdat er geen gerapporteerde gerechtelijke processen zijn tegen homoseksuele dat ze niet fysiek aangevallen worden, en op vele verschillende vlakken sterk discrimineert worden. Dit is natuurlijk veel erger als gerechtelijke vervolgingen.

Daarna voortzet de CGVS zijn dubbelzinnige beweringen, door te stellen dat homoseksuele die zich bedreigd voelen zich tot de politie en overheden wenden kunnen, en geeft juist daarna toe dat echter "effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is" (beslissing p2). We menen dat dit een absolute onderschatting van de realiteit is (zie ontwikkelingen supra betreffend de bronnen en COI Focus waar duidelijk blijkt dat de politie zelfs homoseksuele vervolgt), en dat de CGVS zich opnieuw hier tegenspreekt sinds hij eerder toegeeft dat de overheden zich zelfs schuldig maken van homofoob geweld en discriminatie.

Op de zelfde manier gaat de CGVS verder, door te melden dat er wetten zijn tegen discriminatie op grond van seksuele geaardheid, maar juist daarna toegeeft dat : "Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de anti-discriminatie wetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn" (beslissing p2).

De CGVS baseert zich alleen op dit kort en absoluut onovertuigend paragraaf, om te beweren dat homoseksuele in Venezuela geen risico lopen om slachtoffer te worden van vervolgingen. We verwijzen naar de ontwikkelingen supra waar duidelijk aangetoond wordt dat homoseksuele in Venezuela wel slachtoffers worden van zowel fysiek als psychologische geweld en discriminatie op vele vlakken.

Uit het lezen van dit paragraaf, kregen we het indruk dat de CGVS zich nog zelf van zijn positie te overtuigen probeert. Homoseksuele in Venezuela worden wegens hun geaardheid vervolgt, zonder dat ze een doeltreffend bescherming verkrijgen kunnen door de politie.

D- Betreffend de perceptie van de regering van verzoeker als steunder van de oppositie wegens zijn journalistieke werk

De CGVS betwist niet dat verzoeker in een radio gewerkt heeft wie zich openlijk tegen de regering uit, en dat hij door zijn werk vaak in contact was met politici van de oppositie.

Zoals hierboven uitgelegd, en zoals door Uw Raad verklaart, onderdrukt de regering elke vorm van oppositie. Dit wordt zowel door geweld, foltering, arrestaties, plundering, als intimidatie uitgevoerd. In tegenstelling tot wat verwerende partij beweert (zie beslissing p4), worden niet alleen leiders binnen de oppositie, journalisten, of mensenrechten verdedigers vervolgd.

We verwijzen naar arrest nr 227 665 van 21/10/2019 van uw Raad waarin duidelijk gesteld werd dat "burgers met een specifiek profiel - overheidkritische stemmen zoals politieke opposanten, mensenrechtenactivisten en journalisten. maar ook anderen met een minder sedetermineerd profiel- worden gevisieerd en te maken kregen met geweld gepleegd door het Venezolaans leger, en politie, de inlichtingendiensten en de "Colectivos Chavistas". (pagina 11), en dat "iedereen die zich kritisch uit ten

aanzien van het resime vervolging riskeert" (p.l 1), zowel als dat "politieke tegenstanders en demonstranten seviseerd worden door de veiligheidsdiensten" (pagina 12).

Wegens zijn deelname aan de oppositie, is dit ook van toepassing voor verzoeker.

E- Betreffend de socio economische situatie van verzoeker

Verzoeker heeft duidelijk verklaart dat hij vaak kiezen moest tussen eten kopen, en de huur voor zijn kamer te betalen. Hij heeft ook preciseerd dat hij door onvoldoend financiële middelen niet aan geneesmiddelen raken kon, die hij nodig had (CGVS p6-7). Verzoeker zou wel degelijk in een vernederende situatie belanden in geval van terugkeer naar Venezuela. We verwijzen ivm de socio-economische situatie in Venezuela naar de ontwikkelingen supra.

Conclusie

Ten gevolge, en voor alle redenen ontwikkelt supra, menen we dat de motivering van de Commissaris generaal omtrent het beweerd gebrek aan vrees voor vervolgingen en reëel risico op ernstige schade niet draagkrachtig is en verworpen moet worden.

Ten gevolge meent verzoeker dat het onmogelijk is dat de Commissaris generaal met alle kennis der zaken een draagkrachtige beslissing kan nemen betreffende de nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker. Dit leidt tot een schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht van verwerende partij.

Verzoeker benadrukt dat er voldoende objectieve elementen bestaan die de verklaringen van verzoeker ondersteunen opdat zijn asielrelaas als geloofwaardig beschouwd wordt door Uw Raad, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

De argumentatie en redenering van verweerder is niet overtuigend en de bestreden beslissing is niet draagkrachtig gemotiveerd. Bovendien heeft verweerder niet met alle vereiste objectiviteit de verklaringen van verzoeker en de beschikbare informatie behandeld.

We volharden dat verzoeker een geronde vrees voor vervolging heeft, of allerminst een reëel risico loopt op ernstige schade.

Het middel is gegrond."

2.2. Stukken

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgens de inventaris de volgende nieuwe stavingstukken gevoegd:

"3. UNHCR, "Venezuela: Dire living conditions worsening by the day, UN human rights experts warn", 9 February 2018, <https://www.ohchr.org/en/NewsEvents/Pages/DisplayNews.aspx?NewsID=22646&LangID=E>

4. New-York Times, "Armed Civilian Bands in Venezuela Prop Up Unpopular President", April 22, 2017, <https://www.nytimes.com/2017/04/22/world/americas/armed-civilian-bands-in-venezuela-prop-up-unpopular-president.html>

5. VOA News, "Venezuela's New Anti-hate Law Derided as Censorship", 09/11/2017, <https://www.voanews.com/a/venezuela-anti-hate-law-derided-censorship/4108673.html>

6. Committee to Protect Journalists, "Venezuela's anti-hate law provides Maduro with another tool to intimidate the press", 06/02/2018, <https://cpj.org/blog/2018/02/venezuelas-anti-hate-law-provides-maduro-with-anot.php>

7. The Guardian, Fernando Alban: UN to investigate death in custody of Venezuelan politician, 09/10/2018, <https://www.theguardian.com/world/2018/oct/09/fernando-alban-death-venezuela-opposition-politician-custody>

8. Human Rights Watch, Venezuela: Hunger, punishment and fear, the formula for repression used by authorities under Nicolas Maduro, 20/02/2019, <https://www.amnesty.org/en/latest/news/2019/02/venezuela-hunger-punishment-and-fear-the-formula-for-repression-used-by-authorities-under-nicolas-maduro/>

9. RTBF, Venezuela: Guaidó n'exclut pas d'autoriser une intervention militaire des USA si nécessaire, 09/02/2019, https://www.rtf.be/info/monde/detail_venezuela-guaido-n-exclut-pas-d-autoriser-une-intervention-militaire-des-usa-si-necessaire?id=10141094
10. Human Rights Watch, Venezuela: Suspected Plotters Tortured- Military Officers, Family Members Detained and Abused, 09/01/2019, <https://www.hrw.org/news/2019/01/09/venezuela-suspected-plotters-tortured>
11. The Guardian, US aid for Venezuela arrives in Colombia, but delivery uncertain, 17/02/2019, <https://www.theguardian.com/world/2019/feb/17/us-aid-for-venezuela-arrives-in-colombia-but-delivery-uncertain>
12. BBC News, Venezuela crisis: President Maduro's 'days numbered' - Mike Pompeo, 24/02/2019, <https://www.bbc.com/news/world-latin-america-47348293>
13. The New-Yorker, "Venezuela's Food Crisis Reaches a Breaking Point", 22/02/2019, <https://www.newyorker.com/news/news-desk/venezuelas-food-crisis-reaches-a-breaking-point>
14. BBC News, "Venezuela power cuts: Blackouts continue as protests loom", 09/03/2019, <https://www.bbc.com/news/world-latin-america-47504722>
15. The Washington Post, "Childhood, disrupted: Venezuela is in danger of losing a generation", 28/05/2019, https://www.washingtonpost.com/world/the_americas/childhood-disrupted-venezuela-is-in-danger-of-losing-a-generation/2019/05/26/748f0b3c-6136-11e9-bf24-db4b9fb62aa2_story.html?utm_term=.90539b532b45
16. Country Reports on Human Rights Practices for 2015, United States Department of State, Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, <https://2009-2017.state.gov/j/drl/rls/hrrpt/humanrightsreport/index.htm?year=2015&dliid=253049#wrapper>
17. Canada: Immigration and Refugee Board of Canada, Venezuela: Situation and treatment of sexual minorities; recourse available to victims of discrimination; state protection (2010-June 2014), 13 June 2014, VEN104889.E, available at: <https://www.refworld.org/docid/53b126844.html>
18. VOA, "Living in Venezuela Now Is Hard, Being LGBT Makes It Harder", 04/02/2019, <https://www.voanews.com/americas/living-venezuela-now-hardbeing-lgbt-makes-it-harder>

2.2.2. Op 16 juli 2020 brengt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota waarin wordt gerefereerd aan de COI Focus "Venezuela. Situatieschets" van 15 mei 2020.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Juridisch kader voor het onderzoek van de gegrondheid van het beroep

2.3.1.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is

de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.1.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU, en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, eerste lid, van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, eerste lid, van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die beperkt is tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”

2.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.2.1. In de mate dat verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest, dat met artikel 3 van het EVRM overeenstemt, worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in het eerste middel de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet en van artikel 13 van het EVRM, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming erkend kan worden indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van dezelfde wet. Ten overvloede wijst de Raad er nog op dat, gelet op de inhoud en het doel van artikel 13 van het EVRM, deze rechtsregel niet dienstig kan worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde verdrag aan te duiden waarvan de schending een daadwerkelijk rechtsmiddel vereist. Te dezen roept verzoeker de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar hierboven werd reeds gesteld dat de bestreden beslissing geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt. Bovendien wordt vastgesteld dat verzoeker gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om de bestreden beslissing voor te leggen aan de Raad en zijn middelen aan te voeren, zodat artikel 13 van het EVRM gerespecteerd werd. De Raad is van oordeel dat verzoeker met onderhavige procedure beschikt over een rechtsmiddel dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in voornoemde verdragsbepaling. Voorts voert verzoeker in het tweede middel de schending aan van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Deze bepaling omschrijft het toepassingsgebied van deze wet. Hij verduidelijkt echter niet – en de Raad ziet niet in – op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn.

2.3.2.3. Het eerste en het tweede middel zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de

subsidiare beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève aannemelijk te maken, nu (i) de vaststelling dat hij in Spanje of Nederland, de eerste landen die hij betrad na zijn vlucht uit Venezuela, geen verzoek om internationale bescherming indiende erop wijst dat hij geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade loopt in Venezuela, (ii) op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) beschikt, niet *a priori* kan worden aangenomen dat iedere homoseksueel in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van een vervolging, zodat een individuele beoordeling van zijn vraag naar internationale bescherming, waarbij hij zijn vrees voor vervolging *in concreto* dient aan te tonen, noodzakelijk blijft, (iii) de reactie van zijn familie op zijn geaardheid niet verder blijkt te gaan dan pesterijen en schelden, wat onvoldoende zwaarwichtig is om beschouwd te worden als daden van vervolging of ernstige schade, (iv) de homofobe opmerkingen van zijn werkgever niet als zwaarwichtig genoeg kunnen beschouwd worden om in zijn hoofde te kunnen leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, (v) uit zijn verklaringen over het incident in 2017 met een lid van de Guardia Nacional actueel geen nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid, (vi) het incident in 2018 aan de ingang van een gay discotheek niet als voldoende ernstig beschouwd kan worden om gekwalificeerd te worden als vervolging in de zin van het Verdrag van Genève of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiare bescherming, (vii) er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de Venezolaanse autoriteiten hem niet zullen viseren bij een terugkeer naar zijn land van nationaliteit en (viii) uit het misbruik door zijn neef in het verleden actueel geen nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid, omdat (B) uit zijn verklaringen over zijn profiel en zijn familiale/financiële situatie in Venezuela niet kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat hij, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt, omdat (C) hij zich voor de beoordeling van de door hem aangehaalde medische problemen dient te wenden tot de geëigende procedure hiervoor voorzien in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, omdat (D) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet nu uit niets blijkt dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden, en omdat (E) de documenten die hij voorlegt deze beoordeling niet kunnen ombuigen. Al deze overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (*cf.* RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Het eerste en het tweede middel kunnen in deze mate niet worden aangenomen.

2.3.4. Over de aangevoerde schending van de rechten van verdediging

In het tweede middel benadrukt verzoeker dat het CGVS, ondanks twee aanvragen van zijn raadsman, nooit het administratief dossier heeft doorgestuurd.

Te dezen blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker op 26 november 2019 op basis van artikel 57/5^{quater} van de Vreemdelingenwet een aanvraag heeft ingediend tot het bekomen van een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 9, aanvraag kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud). Uit het administratief dossier blijkt tevens dat de gemachtigde ambtenaar van het CGVS op 4 december 2019 aan verzoeker een aangetekend schrijven heeft verzonden waarin gewag wordt gemaakt van een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud als bijlage bij dat schrijven en dat een kopie van de briefwisseling met verzoeker als bijlage in een mail aan verzoekers raadsman wordt verstuurd (adm. doss., stuk 5). Voorts

blijkt dat de raadsman van verzoeker op 4 februari 2020 een email heeft verstuurd naar het CGVS met de vraag om het administratief dossier van verzoeker door te sturen. Op 5 februari 2020 wordt een mail teruggestuurd met als onderwerp het dossiernummer van verzoeker en als bijlage een pdf-bestand (adm. doss., stuk 1). Er kan dan ook redelijkerwijze van worden uitgegaan dat verzoeker een kopie van het administratief dossier heeft ontvangen. Zo de door verzoeker ontvangen stukken niet de door hem opgevraagde stukken betroffen, kan ervan worden uitgegaan dat hij daarop (via zijn raadsman) gereageerd heeft om alsnog de gewenste stukken te bekomen. Uit niets blijkt – en verzoeker toont niet aan – dat dit het geval was. Verzoeker toont dan ook geen schending aan van zijn rechten van verdediging. Ten overvloede voegt de Raad hier nog aan toe dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk volgt dat deze bepaling niet gericht is tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67).

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart dat hij zijn land van herkomst verlaten heeft omwille van zijn homoseksuele geaardheid. Hierdoor zou hij op straat vaak beledigd zijn geweest, zou hij in april 2017 hardhandig zijn aangepakt door een lid van de Guardia Nacional, zou hij homofobe opmerkingen gekregen hebben van zijn bazin in de winkel waar hij werkte, en zou hij in december 2018 samen met zijn ex-partner zijn aangevallen aan de ingang voor een “gay-discotheek”. Tevens verklaarde verzoeker dat zijn naam op een zwarte lijst zou staan omdat hij voor de radio werkte en dat hij als kind, tot hij ongeveer 15 jaar oud was, misbruikt werd door zijn oudere neef.

Te dezen is ook de Raad van oordeel dat er geen elementen aanwezig zijn om de door verzoeker voorgehouden homoseksuele geaardheid in twijfel te trekken. Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt niet dat de commissaris-generaal van verzoeker verwacht dat hij afstand neemt van zijn seksuele geaardheid, dan wel deze in zijn land van herkomst zou verbergen. Ook door de Raad wordt dit niet van verzoeker verwacht. Verzoeker verwijst in het eerste middel van zijn verzoekschrift dan ook niet dienstig naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 7 november 2013 in de zaken C-199/12, C-200/12, en C-201/12, X, Y en Z tegen Minister voor Immigratie en Asiel.

De commissaris-generaal benadrukt terecht dat het loutere feit homoseksueel te zijn in Venezuela op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Uit de beschikbare informatie blijkt weliswaar dat er in de Venezolaanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en homofoob geweld tegen homoseksuelen, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken. Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat homoseksuele handelingen niet strafbaar zijn in het land. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politionele vervolging van homoseksuelen omwille van hun seksuele geaardheid en/ of omwille van hun genderidentiteit. Homoseksuelen kunnen zich ook vrij verenigen en elkaar vrij ontmoeten in het openbaar. Wie zich bedreigd voelt door homofoob geweld kan zich wenden tot de Venezolaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Venezolaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Venezuela heeft ook verschillende internationale mensenrechtenresoluties, -verdragen en -akkoorden ondertekend in verband met het tegengaan van discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen naar voor komt dat de anti-discriminatie wetgeving niet voldoende uitgewerkt is om doeltreffend te zijn, blijkt echter ook dat eventuele oplossingen vooral afhangen van de context waarin discriminatie voorvalt.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere homoseksueel in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van een vervolging. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.”

In tegenstelling tot wat verzoeker in het eerste middel voorhoudt, blijkt hieruit niet dat de commissaris-generaal van oordeel is dat “homoseksuele in Venezuela niet het risico lopen om slachtoffers te worden van vervolgingen”. Evenmin blijkt dit uit de overige motieven van de bestreden beslissing. Voorts kan – in tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt – uit de door verzoeker in het verzoekschrift geciteerde informatie niet blijken dat “homoseksuele in Venezuela steeds gearresteerd en mishandeld worden”. Ook het argument in het tweede middel dat de commissaris-generaal eerst erkent dat er homofoob

geweld en discriminatie is, doch vervolgens meent “dat er geen vervolgingen tegen homoseksuelen zijn”, en zichzelf aldus tegenspreekt, mist feitelijke grondslag. Dat er in Venezuela geen vervolgingen tegen homoseksuelen zouden zijn, kan immers nergens in de bestreden beslissing worden gelezen. In tegendeel, er wordt net gemotiveerd “dat er in de Venezolaanse maatschappij sprake is van homofobie, discriminatie en homofob geweld tegen homoseksuelen, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken”. Dat er in Venezuela vervolgingen gebeuren omwille van iemands homoseksuele geaardheid, wordt dan ook niet betwist. Dit betekent op zich evenwel nog niet dat verzoeker persoonlijk vervolging riskeert omwille van zijn seksuele geaardheid. Uit het voorgaande blijkt dat de commissaris-generaal eerder een genuanceerde dan een dubbelzinnige kijk heeft op de situatie van homoseksuelen in Venezuela. De *bottom line* is namelijk, zoals blijkt uit de informatie in het administratief dossier en ook uit deze die door verzoeker wordt aangereikt, dat niet *a priori* kan worden aangenomen dat iedere homoseksueel in Venezuela het risico loopt om het slachtoffer te worden van een vervolging (of van ernstige schade) en dat bijgevolg een individuele beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, waarbij verzoeker zijn vrees voor vervolging en zijn risico op ernstige schade *in concreto* dient aan te tonen, noodzakelijk blijft.

Inzake verzoekers persoonlijke situatie als homoseksuele man in Venezuela oordeelt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing als volgt:

“U verklaart dat een deel van uw familie uw geaardheid niet zou aanvaarden (CGVS, p. 10). Het CGVS begrijpt zeker dat dergelijke zaken niet makkelijk moeten zijn voor u. Uit uw verklaringen blijkt echter niet dat hun reactie verder zou gaan dan pesterijen en schelden (CGVS, p. 10-11). Hoe verwerpelijk ook, deze zaken zijn onvoldoende zwaarwichtig om beschouwd te worden als daden van vervolging of van ernstige schade.

Ook de homofobe opmerkingen die uw werkgever u toewierp kunnen, hoe betreuenswaardig dergelijk gedrag ook is, niet als zwaarwichtig genoeg beschouwd worden om in uw hoofde te kunnen leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus.

Hiernaast zou u ook twee incidenten meegemaakt hebben die gerelateerd waren aan uw geaardheid, namelijk een incident in 2017 met een lid van de Guardia Nacional en een incident in 2018 aan de ingang van een gay discotheek (CGVS, p.12-13). Over het incident in 2017 moet ten eerste benadrukt worden dat uw belager u toen liet gaan met een waarschuwing (CGVS, p. 17). Indien deze persoon u toen daadwerkelijk iets wilde aandoen, is het opmerkelijk dat hij dit niet meteen zou doen en u zou laten gaan (CGVS, p. 17). Hieruit kan dus afgeleid worden dat dit incident zich beperkte tot een dreigement dat verder geen weerslag kreeg, waardoor dit niet als zwaarwichtig genoeg beschouwd kan worden om te leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Dit blijkt verder uit het feit dat u na het incident nog geruime tijd in Venezuela verbleef, zonder dat u ook nog maar één keer benaderd werd door uw toenmalige belager (CGVS, p. 17). Hoewel u veranderde van werk en lette op uw houding, verklaart u zelf dat het mogelijk was dat de persoon die u toen bedreigde u nog gezien heeft op straat terwijl u bijvoorbeeld op weg was van en naar uw nieuwe job (CGVS, p. 12-13, p. 17). Wat nog opvalt, is dat u geen aangifte deed van dit incident (CGVS, p. 17). U verklaart dat u dit niet deed, omdat u van mening was dat de Venezolaanse autoriteiten allemaal homofob zouden zijn (CGVS, p. 17). Hoewel u toen belaagd werd door een lid van de Guardia Nacional, kan dit niet als afdoende gezien worden om een dergelijke homofobe houding te veralgemenen tot het volledige Venezolaanse overheidsapparaat. Gevraagd op wat u deze mening baseert, blijkt u zich te baseren op een blote bewering die u geenszins kan staven met enige concrete indicaties. U verklaart namelijk dat u denkt omdat u artikels las waarin geschreven werd dat vele jongens gearresteerd en onmenselijk behandeld werden (CGVS, p. 17-18). Uit uw verklaringen blijkt echter dat u hier doelt op jongeren die deelnamen aan de protesten (waaronder zich logischerwijs ook homoseksuelen kunnen bevinden), waardoor u hiermee op geen enkele manier kan staven dat alle Venezolaanse autoriteiten homofob zouden zijn of dat homofobie de basis zou vormen van voornoemd gedrag door de autoriteiten (CGVS, p. 17-18). Indien u bovendien een gegronde vrees ten opzichte van de autoriteiten koestert, is het verder frappant dat u op legale wijze met uw paspoort het land verlaten heeft (Verklaring DVZ, vraag 31; CGVS, p. 15). Hierop gewezen verklaart u wel tegen gehouden te zijn in de luchthaven, maar uiteindelijk ook weer vrijgelaten te zijn (CGVS, p. 15). Uit uw verklaringen hierover blijkt verder op geen enkele manier dat toen verwijzingen gemaakt werden naar uw geaardheid of het incident dat u in 2017 meemaakte (CGVS, p. 15). Bijgevolg kan uit uw verklaringen over het incident in 2017 actueel geen nood aan internationale bescherming worden afgeleid.

Uit uw verklaringen over het incident in 2018 blijkt dat ook dit zich beperkte tot verbale beledigingen en bedreigingen (CGVS, p. 13). Hoewel bijzonder betreuenswaardig, kan dit incident gezien bovenstaande vaststelling dan ook niet als voldoende ernstig beschouwd worden om gekwalificeerd te worden als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Gezien u pas in 2019 Venezuela verliet (CGVS, p. 13), blijken deze incidenten daarenboven niet de aanleiding gegeven te hebben tot uw vertrek uit Venezuela. Hiermee geconfronteerd, stelt u dat u toen niet genoeg geld had om te vertrekken en niet kon vertrekken omdat uw paspoort verlopen was (CGVS, p. 18). Indien u echter een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade koesterde op basis van deze incidenten, kan verwacht worden dat u ook in deze omstandigheden getracht zou hebben een manier te vinden om ondanks deze moeilijkheden uw land te verlaten om uw veiligheid te garanderen.”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven, die pertinent en terecht zijn en steun vinden in de stukken van het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Zo laat verzoeker de motieven over de reactie van zijn familie en de homofobe opmerkingen van zijn werkgever ongemoeid. Ook de Raad acht de aangehaalde feiten onvoldoende zwaarwichtig om te worden beschouwd als daden van vervolging. Wat betreft de incidenten in april 2017 en april 2018, laat verzoeker in het tweede middel gelden dat deze incidenten wel zwaarwichtig genoeg zijn, waarbij hij verwijst naar een verklaring van de High Commissioner for Refugees. Hij duidt evenwel niet in welk opzicht – en toont dus niet aan dat – deze verklaring op zijn persoonlijke situatie van toepassing is. Ten overvloede dient te worden opgemerkt dat de proceduregids van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen bij de Verenigde Naties geen juridisch bindend karakter heeft, maar slechts dient als aanbeveling. Gelet op het voorgaande, toont verzoeker niet aan dat de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten wel voldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen worden beschouwd als daden van vervolging. Voorts brengt verzoeker geen elementen aan die erop wijzen dat hij in de toekomst alsnog een reëel risico loopt om te worden vervolgd omwille van zijn homoseksuele geaardheid en die verder gaan dan loutere hypothesen. Waar verzoeker nog bekritiseert dat hem verweten wordt geen aangifte te hebben gedaan van de door hem aangehaalde incidenten en erop wijst dat de commissaris-generaal zelf stelt dat effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is, hierbij stellende dat dit nog een absolute onderschatting van de realiteit is, wijst de Raad erop dat verzoeker niet aantoont dat het volledige Venezolaanse overheidsapparaat homofob zou zijn en dat uit niets blijkt dat het indienen van een klacht volkomen zinloos zou zijn.

Verzoeker maakt gelet op het voorgaande dan ook niet aannemelijk dat hij omwille van zijn seksuele geaardheid een persoonlijke vrees voor vervolging heeft in Venezuela.

Wat betreft verzoekers vrees om bij terugkeer naar Venezuela gearresteerd te worden omdat hij in de journalistieke sector heeft gewerkt en bijgevolg als opposant gepercipieerd zou worden, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd toegevoegd), blijkt niet dat er sprake is van een bewust en systematisch beleid waarbij iedere Venezolaan die terugkeert naar Venezuela louter omwille van zijn verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist niet dat u bij een terugkeer mogelijks gescreend en ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland, de redenen waarom en de wijze waarop u Venezuela verlaten heeft, dan wel er naar terugkeert. Echter, het loutere feit dat terugkerende afgewezen verzoekers bij binnenkomst in Venezuela mogelijks worden ondervraagd kan op zich bezwaarlijk leiden tot het besluit dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade kan worden aangenomen. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving, onder andere op het vlak van migratie, te handhaven.

Gelet op het voorgaande kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat iedere Venezolaan die van het buitenland terugkeert naar Venezuela enkel en alleen door deze terugkeer of enkel en alleen door het feit dat hij of zij een uitgeprocedeerde verzoeker om internationale bescherming is een risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging of het risico loopt blootgesteld worden aan een in artikel 48/4, § 2 b beschreven behandeling.

De behandeling die een afgewezen verzoeker bij een terugkeer naar Venezuela te beurt kan vallen, hangt af van zijn individuele omstandigheden. Personen waarvan kan vermoed worden dat zij bij een terugkeer problemen zullen ondervinden betreffen zij die er van verdacht worden een misdrijf te hebben gepleegd, die in het verleden als opposant beschouwd werden, of waarvan vermoed wordt dat ze gekant zijn tegen de Venezolaanse regering. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u een dergelijk profiel heeft. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de Venezolaanse autoriteiten stond.

U verklaart namelijk zelf dat u er geen bepaalde politieke sympathieën op nahield en nooit deelnam aan protestmarsen en dergelijke (CGVS, p. 8-9). U zou zelfs in het bezit geweest zijn van een carnet de la patria (CGVS, p. 8-9). Er is dan ook geen enkele reden dat u bij terugkeer tegengehouden zou worden omdat u herkend zou worden als een persoon die gekant is tegen de Venezolaanse regering. Nog verklaart u dat u vreest bij terugkomst geïdentificeerd te worden op basis van de incidenten die u in het verleden reeds meemaakte (CGVS, p. 15). Hierboven werd reeds gemotiveerd dat deze incidenten bezwaarlijk als zwaarwichtig genoeg kunnen gezien worden om aanleiding te geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Om dezelfde redenen als daar aangegeven worden, is er dan ook geen reden om aan te nemen dat u omwille van deze incidenten een risico zou lopen bij uw eventuele terugkeer of aankomst op de Venezolaanse luchthaven. Hier moet nogmaals speciaal benadrukt worden dat u bij uw vertrek op legale wijze met uw paspoort het land verliet en dat u ook toen niet aangehouden werd op de luchthaven (CGVS, p. 15; Verklaring DVZ, vraag 31). Nergens uit uw verklaringen hierover blijkt dat er toen verwezen werd naar de incidenten die u reeds meegemaakt had in Venezuela (CGVS, p. 15). U werd toen enkel ondervraagd over de redenen van uw vertrek, en gevraagd om smeergeld te betalen (CGVS, p. 15). Na twintig minuten werd u terug vrijgelaten, zelfs nadat u weigerde geld te betalen (CGVS, p. 15). Hieruit kan dus eerder afgeleid worden dat de ondervraging die u toen meemaakte eerder een poging tot persoonlijke verrijking van de betrokken autoriteiten waren, in plaats van een gerichte actie waarbij u persoonlijk geïnterviewd werd en waaruit afgeleid zou kunnen worden dat u bij terugkeer daadwerkelijk gearresteerd zou kunnen worden. U verklaart verder dat u op een lijst met gezochte personen zou staan omwille van het werk bij de radio dat u gedaan had (CGVS, p. 15). Volgens uw verklaringen zou deze radio namelijk de enige radio zijn die niet akkoord gaat met de regering (CGVS, p. 15). In dit opzicht valt echter op dat u voordien verklaarde nooit problemen gehad te hebben in Venezuela omwille van de jobs die u daar gedaan had en haalt u op dat moment ook geen vrees aan die gerelateerd is aan de jobs die u daar uitoefende (CGVS, p. 7-8). U beperkt zich in bovenstaande dan ook tot een blote bewering, die u geenszins kan staven met enige concrete indicaties, integendeel. Ook hier moet bovendien benadrukt worden dat indien de autoriteiten u hiervoor zouden willen arresteren, ze u in de eerste plaats niet zouden laten vertrekken hebben toen u op legale wijze, via uw paspoort de luchthaven verliet.”

Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven te weerleggen of te ontcrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door in het tweede middel van zijn verzoekschrift te stellen dat niet betwist wordt dat hij werkte voor een radio die zijn verzet tegen de regering uitte en in dit verband regelmatig in contact was met politici van de oppositie, beperkt verzoeker zich tot een herhaling van zijn vluchtrelaas en zijn eigen standpunt, zonder evenwel de concrete motieven te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Het komt nochtans aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe hij in gebreke blijft. Waar verzoeker in het tweede middel nog verwijst naar het arrest nr. X van 21 oktober 2019 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. X; RvS 16 juli 2010, nr. X (c); RvS 18 december 2008, nr. X (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer nu hij zelf verklaarde er geen bepaalde politieke sympathieën op na te houden, nooit te hebben deelgenomen aan protestmarsen en dergelijke en nooit problemen te hebben gekend omwille van de jobs die hij in Venezuela uitgeoefend heeft. Aldus laat de verzoeker na om de voorgaande motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Wat betreft verzoekers verklaring dat hij in het verleden het slachtoffer was van misbruik door zijn oudere neef, wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

“Het CGVS betreft ten stelligste dat u hiervan het slachtoffer werd en begrijpt de moeilijke emotionele gevolgen die een dergelijke ervaring met zich kan meebrengen. Evenwel blijkt dat dit misbruik stopte toen u veertien of vijftien jaar was (CGVS, p. 10-11), omstreeks 2008 of 2009 dus. U verklaart momenteel geen vrees te koesteren voor de neef die u misbruikte en dat u in Venezuela de mogelijkheid had om behandeld te worden bij een psycholoog voor het trauma dat u hieraan had overgehouden (CGVS, p. 14-15). Bijgevolg moet besloten worden uit deze elementen actueel geen nood aan internationale bescherming kan worden afgeleid.”

Dit motief vindt steun in het administratief dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar het door verzoeker volledig ongemoeid wordt gelaten, door de Raad overgenomen.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 11, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker neergelegde documenten:

"Uw paspoort kan enkel uw verklaringen over uw identiteit, herkomst en reisweg ondersteunen. Deze elementen staan hier niet ter discussie. Het attest van de psycholoog in Caracas, kan enkel aantonen dat u in Venezuela psychologische hulp kreeg en dus ook in de toekomst nog zou kunnen krijgen omwille van de psychische gevolgen van de problemen die u daar meemaakte. Een dergelijk attest is bovendien niet bij machte zich uit te spreken over de geloofwaardigheid van deze problemen op zich, gezien dit zich baseert op de verklaringen die u hierover zelf aflegde bij de psycholoog. Hierboven werd bovendien reeds aangegeven dat de zaken die u daar meemaakte, niet als zwaarwichtig genoeg konden beschouwd worden om in uw hoofde te kunnen leiden tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Ook hier kan een dergelijk attest niets aan veranderen, zeker gezien dit aantoont dat u ook in Venezuela behandeld kan worden voor de psychische gevolgen van deze incidenten. De foto's met uw ex-partner kunnen enkel uw verklaringen over uw geaardheid en voormalige relatie met deze persoon ondersteunen. Ook hieraan wordt niet getwijfeld door het CGVS. Hierboven werd echter reeds aangegeven dat het loutere gegeven homoseksueel te zijn, op basis van de informatie waarover het CGVS beschikt, niet voldoende is om aan te nemen dat u het risico zou lopen om het slachtoffer te worden van vervolging of een reëel risico zou lopen op ernstige schade in Venezuela. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk. U blijft wat dat betreft in gebreke. Om dezelfde reden kunnen ook de wikipedia pagina en het artikel over de situatie van de LGBT-gemeenschap die u neerlegde, niets veranderen aan de beoordeling van het CGVS. Met het artikel over de protesten in Caracas in 2017 verklaarde u te willen aantonen dat er in deze periode protesten waren in Caracas (CGVS, p. 5). Dat er toen protesten waren in Caracas wordt niet in twijfel getrokken door het CGVS. Het neerleggen van een artikel over de algemene situatie toen, waarin nergens gesproken wordt over uw persoonlijke problemen die u hieraan verbindt, is echter niet voldoende om aan te tonen dat u zelf een persoonlijk risico op vervolging of een reëel risico op ernstige schade zou lopen in Venezuela gelieerd aan deze protesten. Tot slot legde u een tekening neer die u zelf gemaakt had om aan te tonen op welke manier u omgaat met hetgeen u meemaakte (CGVS, p. 3). De manier waarop u dit verwerkt, is een persoonlijke en creatieve kwestie, en kan daarom ook niets veranderen aan de analyse van het CGVS over de weigering van een internationale beschermingsstatus in uw hoofde."

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Waar verzoeker nog betoogt dat hij door zijn overheid geen bescherming kan verkrijgen, wijst de Raad er op dat vermits de door hem voorgehouden problemen onvoldoende zwaarwichtig zijn en de door hem voorgehouden vrees niet aannemelijk of niet actueel is, een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in Venezuela irrelevant is. Om dezelfde reden is het niet relevant dat verzoeker niet kan rekenen op de steun van zijn familie, die traditioneel christelijk is en homoseksualiteit afkeurt. Geheel ten overvloede kan hierbij nog worden opgemerkt dat verzoeker thans in het tweede middel van zijn verzoekschrift verklaart dat hij in Spanje en in Nederland, de eerste landen die hij betrad na zijn vlucht uit Venezuela, geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend omdat zijn zussen hier in België aanwezig waren en dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS tevens verklaarde dat hij in het verleden misbruikt werd door zijn oudere neef (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10 en 11), wat dan weer klemmt met zijn (niet gestaafde) bewering dat zijn familie traditioneel christelijk is en homoseksualiteit afkeurt.

Waar verzoeker in het eerste middel verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Uit het voorgaande is reeds gebleken dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat het misbruik dat verzoeker door zijn oudere neef heeft ondergaan zich niet meer zal voordoen. Voorts stelt de Raad vast dat er *in casu*, gelet op de bovenstaande vaststellingen, geen sprake is van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de

Vreemdelingenwet, nu de overige door verzoeker aangehaalde vervolgingsfeiten, zo deze zich daadwerkelijk hebben voorgedaan, onvoldoende zwaarwichtig worden bevonden. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat de door hem voorgehouden problemen onvoldoende zwaarwichtig zijn en het door hem voorgehouden reële risico niet aannemelijk of niet actueel is.

In de mate dat verzoeker zich baseert op de algemene socio-economische situatie in Venezuela om een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet aan te tonen, en er aan de hand van verschillende rapporten en persartikels op wijst dat het de Venezolaanse bevolking aan voorzieningen in elementaire levensbehoeften, zoals voeding, huisvesting en medische zorg ontbreekt, stelt de Raad vast dat de teneur van de door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde informatie in dezelfde lijn ligt als de informatie in het administratief dossier (adm. doss., stuk 12, map met 'landeninformatie') en deze die door verwerende partij wordt gevoegd bij haar aanvullende nota. Hieruit blijkt dat de socio-economische situatie in Venezuela is geïmplodeerd, dat vele Venezolanen (deels) afhankelijk zijn van voedselbedelingen en dat de tekortkomingen in de publieke gezondheidszorg en andere voorzieningen vele inwoners bijzonder zwaar treffen. De hyperinflatie betekent uiteraard dat de financiële draagkracht van de Venezolanen enorm achteruit gegaan is zodat ze moeilijker kunnen voorzien in hun dagelijkse noden. Voedselimporten werden tijdelijk geschorst en blijven onvoldoende. Als gevolg hiervan vertrokken vele Venezolanen naar de buurlanden. Dergelijke tekorten in de basisbehoeften leiden dan ook tot een stilvallen, minstens vertraging, van de economische bedrijvigheid doorheen het land wat dan opnieuw een verarming meebrengt van een deel van de Venezolaanse bevolking.

De Raad benadrukt hierbij de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat mishandeling een minimumniveau van ernst moet bereiken om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen en dat de beoordeling hiervan relatief is en afhangt van de omstandigheden van de zaak (EHRM van 23 maart 2016, nr. 43611/11, "*F.G. e.a. / Sweden*", §§ 111-112).

Bij arrest nr. 59166/12 van 26 augustus 2016, "*J.K. e.a. / Sweden*", §§ 79-81 bevestigt het EHRM deze algemene principes inzake artikel 3 (§ 79) zoals uiteengezet in "*Saadi v. Italy* ([GC] no. 37201/06, §§ 124-133, ECHR 2008) and, most recently, in *F.G. v. Sweden* ([GC], no. 43611/11, ECHR 2016)". Het risico moet reëel zijn en er moet aangetoond worden dat de nationale autoriteiten "*are not able to obviate the risk by providing appropriate protection*" (zie EHRM 17 juli 2008, nr. 25904/07, "*NA. / The United Kingdom*", § 110; EHRM 20 januari 2009, nr. 32621/06, "*F.H. v. Sweden*", § 102; en EHRM 29 april 1997, nr. 24573/94, "*H.L.R. / France*", § 40). Het EHRM benadrukt nog dat (§ 80) deze hoge drempel tevens geldt wanneer het gevaar uitgaat van personen of groepen van personen die niet behoren tot nationale autoriteiten. Ten slotte stelt het EHRM ook nog dat artikel 3 van het EVRM geen beoordeling uitsluit van een eventuele interne hervestiging (§ 81 *The Court reiterates that Article 3 does not, as such, preclude Contracting States from placing reliance on the existence of an internal flight alternative in their assessment of an individual's claim that a return to his country of origin would expose him to a real risk of being subjected to treatment proscribed by that provision (see Salah Sheekh v. the Netherlands, no. 1948/04, § 141, 11 januari 2007; Chahal v. the United Kingdom, 15 november 1996, § 98, Reports 1996-V; and Hilal v. the United Kingdom, no. 45276/99, §§ 67-68, ECHR 2001-II)*). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (EHRM 30 oktober 1991, nrs. 13163/87, 13164/87, 13165/87, 13447/87, 13448/87, "*Vilvarajah en*

cons./Verenigd Koninkrijk”, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (EHRM 4 december 2008, nr. 20113/07, “*Y./Rusland*”, § 79; EHRM 28 februari 2008, nr. 37201/06, “*Saadi/Italië*”, § 131; EHRM 4 februari 2005, nrs. 46827/99 en 46951/99, “*Mamatkulov en Askarov/Turkije*”, § 73; EHRM 26 april 2005, nr. 53566/99, “*Muslim/Turkije*”, § 68).

Te dezen kan verzoeker niet stellen dat hij een kwetsbare persoon is die leefde onder bijzonder benarde, inhumane omstandigheden. Noch kan hij aantonen dat er omwille van de benarde socio-economische omstandigheden in Venezuela een positieve intentie, of verregaande onverschilligheid, zou bestaan om hem persoonlijk aan een onmenselijke of vernederende behandeling te onderwerpen. Verzoeker stelt evenmin dat hij geheel afhankelijk was/is van overheidssteun (onder andere via het systeem van de ‘*carnet de la patria*’), of dat hij buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, waardoor hij in een toestand van achterstelling zou terechtkomen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cf. EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, “*Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk*”, § 282-284; EHRM 11 januari 2007, nr. 1948/04, “*Salah Sheekh / Nederland*”, § 137; EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, “*M.S.S. / België en Griekenland*”, § 254).

De Raad neemt aan dat de ernstige tekortkomingen in het publieke gezondheidsstelsel en de voedselbedeling geweld kunnen meebrengen, temeer gezien de civiele groeperingen die ingeschakeld worden bij de verdeling van goederen en geneesmiddelen. Uit de verklaringen van verzoeker over zijn profiel en zijn familiale/financiële situatie in Venezuela kan evenwel niet afgeleid worden dat er in zijn hoofde ernstige problemen van socio-economische aard bestaan of dat de algemene situatie in Venezuela van die aard is dat hij, in geval van terugkeer naar Venezuela, persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijke en vernederende behandeling loopt. Verzoeker, die hogere studies heeft gevolgd, maar zijn diploma niet heeft gehaald en die in Venezuela verschillende jobs heeft uitgeoefend en dus over een behoorlijke werkervaring beschikt, verklaarde immers zelf dat zijn economische situatie in Venezuela niet moeilijker was dan deze van de gemiddelde Venezolaan (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7-8). Hoewel verzoeker, zoals hij in het tweede middel aanvoert, inderdaad verklaarde dat hij soms moest kiezen tussen eten of zijn huur van de kamer, voegde hij daar ook meteen aan toe dat zijn moeder hem vaak met bepaalde kosten heeft moeten helpen (*ibid.*, p. 6). Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker, indien hij zou terugkeren naar Venezuela, in een mensonwaardige situatie zou terechtkomen.

Wat betreft de falende publieke gezondheidszorg in Venezuela, wijst de Raad in navolging van de commissaris-generaal in de bestreden beslissing op artikel 48/4, § 1, van de Vreemdelingenwet dat als volgt luidt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.” (eigen onderlijning)

Voor zover verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde te lijden aan dermatitis, niet meer aan geneesmiddelen te geraken en niet meer te kunnen beschikken over de nodige behandelingen (adm. doss., stuk 6, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7), dient hij zich aldus te richten tot de geëigende procedure vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hetzelfde kan worden gesteld waar verzoeker in het eerste middel nog benadrukt dat hij lijdt aan “*een tumor aan de borst*” die goedaardig is maar waarvoor hij regelmatig medicamenten moet nemen om te genezen, maar waartoe geen of onvoldoende toegang is in Venezuela. Ten overvloede voegt de Raad hier nog aan toe dat noch uit verzoekers verklaringen, noch uit enig medisch attest blijkt dat bij verzoeker een tumor in de borst is vastgesteld. Ter terechtzitting hiernaar gevraagd, ontkent verzoeker dat hij een tumor heeft. Zijn advocaat stelt dat het een materiële vergissing betreft.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij in Venezuela, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële behoefte. Verzoeker toont niet aan een onmenselijke of vernederende behandeling te vrezen.

De Raad wijst er ten slotte nog op dat nergens in de informatie uit het rechtsplegingsdossier wordt geadviseerd om aan elke (homoseksuele) Venezolaan een vorm van internationale bescherming te bieden en benadrukt dat verzoeker *in concreto* dient aan te tonen dat er wat hem betreft in zijn land van herkomst een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet bestaat, alwaar hij in gebreke blijft.

2.3.6.3. Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Zoals terecht wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, blijkt nergens uit de informatie in het administratief dossier dat er actueel in Venezuela sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

De diepe economische en politieke crisis in Venezuela is immers niet het gevolg van een gewapend conflict maar veeleer van de activiteiten van de huidige en vorige Venezolaanse regeringen en het wanbeheer van de Venezolaanse economie. Zoals nog blijkt uit de COI Focus "*Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum)*" van 1 juli 2019, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd, beschikt de oppositie niet over een gewapende arm. De oppressie gaat uit van de staat, zoals het leger, de staatsveiligheidsdiensten of nog groeperingen als de "*Colectivos chavistas*" en de *megabandas*, die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Het geweld tijdens betogingen en protesten wordt veroorzaakt door de buitensporige reactie van het leger, de politie, veiligheidsdiensten en andere gevestigde groepen. Voorts draagt niet enkel de mate van wetteloosheid in Venezuela bij tot het politiek geweld maar ook tot het criminele geweld. De Raad kan aannemen dat de druggereleerde criminaliteit in sommige delen van het land bijzonder ernstig is (zie de COI Focus "*Venezuela: Situation Sécuritaire*" van 4 april 2019, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd).

Uit de COI Focus "*Venezuela. Situatieschets*" van 15 mei 2020, waaraan in de aanvullende nota van verwerende partij wordt gerefereerd, blijkt dat er in Zulia, Tachira en Apure, evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar ook een grotere aanwezigheid waar te nemen is van gewapende groeperingen, dat het geregeld tot confrontaties komt tussen deze gewapende groeperingen onderling en tussen deze gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat, en dat deze confrontaties een invloed hebben op de burgerbevolking. Verzoeker is evenwel niet van een van deze gebieden afkomstig.

Uit de informatie in het rechtsplegingsdossier kan niet worden afgeleid dat thans in Caracas, waarvan verzoeker verklaart afkomstig te zijn, een gewapend conflict heerst in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont dit ook niet aan.

2.3.6.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige

stukken. Het betoog dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.9. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.10. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de commissaris-generaal tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend twintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN